CLARK DARLTON

Kybernetický špión

Knihovnička Perry Rhodan 61 ***Přeložil Jaroslav Kuťák***

Když Atlan skončil své vyprávění, na muže z vlajkové lodi pozemské flotily DRUSUS dolehlo mlčení. Gigantický kulovitý křižník stál třicet světelných let daleko od Země a číhal na další náznaky útoku z jiné časoprostorové dimenze.

Vyšší důstojníci DRUSUSU naslouchali Allanovi přímo, ostatní se na něj dívali ve svých kajutách prostřednictvím obrazovek.

V Allanově barvitém příběhu se vyprávělo o jedné z kapi-lol dávných dějin Země. Byl lo příběh o vzniku bájné Platónovy Atlanlidy. Tisíce fanlaslů hledalo slopy po legendami opředeném kontinentu a vznikaly slovky leorií o způsobu, jakým pravděpodobně zanikl. A při lom po celá la dlouhá slale-tí žil na Zemi muž, který byl schopen ukončil všechny spekulace a odhalil slará lajemství - kdyby chtěl.

Arkonidan Allan.

Atlan, příslušník uznávané rodiny Gonozalů, ze které před deseti tisíci lety vzešli Imperátoři arkonidské říše. Allan, muž, kterého jeho poddaní lolik clili, že po něm kdysi pojmenovali konlinenl na nově objevené planelě - Atlantis.

Allanova zpráva byla senzační, a ještě něco - dávala jistotu, že onen tajuplný neznámý, který žil na umělém světě Poutník, znal už před více než deseti tisíci lety obrovské nebezpečí, které hrozilo díky neviditelnému nepříteli z cizí časové úrovně, který se pokoušel zmocnit všeho živého.

Pokoušel se... Slabé slovo k lehkosti, s jakou Neviditelný zbavoval povrch planet jejích obyvatel a zvěře.

Atlan dostal od Nesmrtelného úkol čelit neznámému. Podle lidské logiky to znamenalo, že toho obyvatel Poutníku nebyl sám schopen.

Ovšem pokud to nedokázal on, kdo potom?

Perry Rhodan byl první, kdo se vymanil z dojmů vyvolaných Allanovou zprávou. Vstal a jeho hlas zněl věcně a klidně, když řekl: „Děkuji ti, Atlane. Zpráva byla více než obsažná. Na druhou stranu však také poněkud zdrcující. Já však doufám, že se ti - za pomoci tvých zkušeností - podaří splnit úkol, který jsi tenkrát od Nesmrtelného dostal."

Atlan se pousmál.

„S těmi mými zkušenostmi to není žádná sláva, Rhodane. To, co jsem tenkrát udělal, bylo jen plácnutí dlaní do vody, jak se u vás říká."

„Nesmíš se tolik podceňovat," odpověděl Rhodan.

Atlan přikývl.

„Ano, já vím. Znám lidstvo už drahnou dobu. A znám spoustu příkladů, ve kterých víra není ve skutečnosti ničím jiným než paličatostí, nicméně přesto hory přenáší. Pro jiné bytosti je většinou velkým problémem, když mají překročit svůj stín." Vzhlédl a podával Rhodanovi ruku. „Takže, barbare, pokusíme se."

Rhodan se usmál.

„Arkonidan se toho od barbarů naučil mnoho, jak se zdá. Ji-
nak by už teď hodil flintu do žita a dál by se o nic nepokoušel."

Atlan se trochu bolestně pousmál.

„Neustále mě zasahuješ do nejbolestivějších míst, Rhodane. Víš dobře, co pro mě znamená vědomí, že z mého lidu zůstala jen hromada trosek a zoufalců."

„Jsou i výjimky," namítal Rhodan. „Arkon ještě není úplně ztracen."

Atlan přikývl.

„My chceme..."

V té chvíli ho zaskočilo bzučení interkomu a pevný, silný hlas řekl: „Spojař dvě pro velitele! Spojař dvě pro velitele!"

Rhodan se jedním skokem ocitl před hlavní palubní deskou.
„Tady velitel! Co se děje?" zeptal se.
„Důležité hlášení z Terranie, pane! Přišlo od agentů ve směru slunce Rigel."
Rhodan se na vteřinu zamyslel a pak s pohledem na shromážděné důstojníky řekl: „Počkejte. Přijdu za vámi do spojové centrály."
Omluvně se usmál na Allana a o pár vteřin později zmizel. Atlan ještě pořád stál na stejném místě a zíral na zavřené dveře.
„O kom se mluvívá...," zamumlal v předtuše.
Gucky se ani nesnažil vyslechnout Allanovu zprávu osobně. Seděl ve své kajulě a vyděsil se, jakmile se na obrazovce objevila Arkonidanova Ivář.
Gucky byl jediný myšob na palubě DRUSUSU. V podslalě lo byl jediný existující myšob v Mléčné dráze, pokud se pominula planěla Tramp, polulující se Galaxií.
Byl asi melr vysoký, pokryly nazrzlou kožešinou, měl hlavu velké myši a plácaly ohon jako bobr. Disponoval iřemi úžasnými schopnostmi - uměl číst myšlenky a byl lim pádem perfektní telepat. Měl schopnosti telekineta a byl též telepor-terem, protože uměl pohybovat hmotou pomocí síly vůle.
Nebylo proto divu, že byl nejen Rhodanovým skvělým přítelem, ale i dokonalým členem pozemské jednotky mutantů.
Bull vstoupil do kajuty, aniž by zaklepal.
Rhodanův zástupce Reginald Bull opustil jídelnu ve chvíli, kdy Atlan ukončil zprávu. Jeho první cesta vedla k myšobo-vi, s nímž ho spojoval zvláštní druh přátelství, který nevylučoval, aby se ti dva pořád hádali. Přišel ke dveřím a vstoupil, aniž by zaklepal.
Gucky jeho příchod dávno vycítil a zavrtěl hlavou.
„Z tebe nikdy nebude gentleman, Bully," řekl nejčistší angličtinou. „Co kdybych se právě převlíkal?"
Bull se musel šklebit. Gucky většinou pobíhal po místnosti neoblečený, protože jeho hustá kožešina ani nevyžadovala uniformu.
„No, nic ve zlým, Gucky," mírumilovně se zašklebil Bull. „Chci s tebou mluvit."
„Mluv!" vyzval ho myšob a odsedí stranou, aby se k němu Bull mohl posadit. „Slyším a už teď mě bolí uši. Koneckonců jsem hrozně dlouho poslouchal Atlana. Musím přiznat, že ten Arkonidan má fakt slušnou fantazii. Takovou bych chtěl mít taky."
Bull vytřeštil oči.
„Přece mi nechceš vykládat, že si Atlan ten příběh o Atlantidě vymyslel? Kamaráde, jestli se to dozví Rhodan..."
„Když budeš zticha, nic se nedozví."
„Ode mě se to dozvědět nemůže," ujišťoval Bull a dodal: „Ale na druhou stranu to bylo docela zajímavý."
„To jo," souhlasil Gucky a podrbal se na zádech. Bull si povzdechl a poslechl nevyslovenou výzvu. Posadil se blíž a začal Guckyho drbat mezi ušima. „Ovšem začíná tu být nuda. Stojíme ve volným vesmíru a nic se neděje. Čekáme, pořád jen čekáme! Na co vlastně?"

„Už ses na to zeptal Rhodana?"
„Jestli si myslíš, že tím něco dokážeš, pak se hrozně pleteš."
„Nebuď tak nafoukanej, tlouštíku," ušklíbl se Gucky. „Mně se lenošení docela líbí..."
V té chvíli byla jejich rozmluva přerušena zabzučením in-terkomu a dobře známý hlas řekl: „Helou, Gucky... Není u tebe náhodou Bully?"
„Rhodan!" vyskočil Bull a vstal. „Jo, Bully je tady, Perry. Co mi chceš?"
„To ti řeknu později. Přijď do velínu! Pospěš si!"
Bullova tvář se proměnila v otazník.
„No, nekoukej!" pobídj ho Perry. Vypadalo to, že nemá zrovna dobrou náladu. „Čekám tě

přesně za dvě minuty ve velínu. Gucky tě může teleportovat."
O pár vteřin později se zamihotal vzduch a Gucky s Bullem zmizeli. Ve stejném okamžiku materializovali ve velínu DRU-SUSU.
Rhodan počkal, až nastane ticho. Někteří z důstojníků, kteří se zúčastnili seance s Atlanem, tam ještě zůstali. První důstojník lodi Baldur Sikermann, druhý důstojník major Tedje van Aafen a bezpečnostní důstojník DRUSUSU Hubert Gorlat.
DRUSUS disponoval posádkou dvou tisíc mužů. Při rozměrech lodi půldruhého kilometru v průměru to nebyl žádný div, hlavně když se bralo v potaz, že na palubě zůstalo ještě čtyřicet Pulců - malých kulovitých člunů o průměru šedesáti metrů - které mohly být v případě nutnosti nasazeny k boji. Vedle TITANU a GENERAL POUNDERA to byla třetí loď imperiální třídy, kterou Sluneční impérium vlastnilo. Takové síle se v celém vesmíru dokázal postavit jenom Arkon.
„Dostali jsme hyperhlášení ze Země," řekl Rhodan. „Nejsem si jist, zda to má něco společného s naším vlastním úkolem,
ale i kdyby tomu tak nebylo, museli bychom na tu výzvu reagovat."
Bull do toho řekl: „Jakou výzvu?"
„Přečtu vám její znění: Pro DRUSUS! Nouzové volání Třikrát úder zvonu od agenta Josta Kulmana na Swoofonu, soustava Swaft. Prosí o okamžité odvezení. *Žádné* podrobnosti. Podepsáno to je ve spojové centrále Země, v Terranii. Myslím, že bychom se měli rozhodnout a letět tam. Nějaké otázky?"
Šlo to poměrně rychle a nikdo žádnou otázku neměl. Kde ležel Swoofon? Kdo tam žil? Kdo byl ten Kulman?
Bull začal: „Nemohl Kulman říct, co ho vlastně tíží?"
Rhodan přikývl.
„Jistěže mohl, ale neudělal to. Dál...?"
„Kdo zaujme naši pozici, až odletíme na Swaft?" zeptal se Sikermann. „Vznikne tak prázdné místo v síti bezpečnostních systémů."
„To sotva!" zavrtěl hlavou Rhodan. „Obranný prstenec je dokonale zabezpečen. Jakmile zmizíme, hned se zase zaplní."
„Tak to už nemám žádné otázky."
„Dobrá," přikývl Rhodan. „Ihned budeme tedy transitovat k soustavě Swaft. Ale opatrně, protože bych nerad upadl do nějaké léčky. Připravte se na několik hodin náročné služby, pánové. Směl bych požádat kapitána Gorlata a Reginalda Bulla, aby zůstali ve velínu? Děkuji vám všem."
Stál bez hnutí a čekal, dokud v místnosti nezůstali Gorlat s Bullem. Gucky ležel stočený na pohovce.
„Swaft," začal Rhodan, „je relativně neznámé slunce, které dává život své druhé planetě Swoofonu. Údajně tam žijí vynikající mechanici a technici. Abych byl přesnější - mikromechanici! Jejich oči vidí lépe než naše mikroskopy. Specializují se na drobné stroje a nástroje, jaké člověk obyčejnýma očima nikdy nespatří. To je hlavní důvod, proč jsme tam poslali agenta Josta Kulmana."
„Kulman přece patří k jednotce mutantů," namítl Gorlat.
„Ano, je to náš mikrooptik. Má tu úžasnou schopnost, že dokáže zvětšit či zmenšit úhel pohledu natolik, že vidí mikroskopické předměty."
Rhodan se podíval na hodinky.
„Musím Swaftu sdělit navigační údaje. Soustava je od nás vzdálena několik tisíc světelných let. Se zapnutým strukturálním kompenzátorem se můžeme odvážit hyperskoku, aniž bychom se museli bát, že se někdo dozví pozici Země."
„Ano," zasmál se Hubert Gorlat, „to je opravdu štěstí, že máme kompenzátory. Kdejaká potvora ve vesmíru by si snadno mohla změřit, odkud a kam skáčeme hyperprostorem."

„Ještě hůř," namítl Bull, „každý by věděl, kde kdo sídlí a kde je jeho mateřská planeta."
„To by pro nás znamenalo fatální chybu," konstatoval Rhodan. „Nikdo nesmí vědět, kde leží Země. Všichni víme, co by za tuto informaci dali Arkonidané a Skokani! Kompenzátor je naší záchranou."
Zamával jim a opustil velín. Ostatní ho následovali a odešli na svá stanoviště. Na pohovce zůstal jen Gucky a stočil se do klubíčka. Považoval za vhodné dopřát si krátký osvěžující spánek.
DRUSUS materializoval z nicoty a hvězda Swaft se zjevila v podobě jasného slunce. Druhá planeta stála mezi ní a nehybným DRUSUSEM. Na palubě připravovali ke startu průzkumný člun typu Gazela.
Tyto vynikající dálkové průzkumné čluny měly tvar disku, byly osmnáct metrů vysoké a měly v průměru třicet metrů. Do-létly až do vzdálenosti patnácti set světelných let a mohly provádět hyperskoky až do pěti světelných let.
Jako velitele člunu Rhodan určil afrického kapitána Frona
Wromu, mimořádně schopného pilota a důstojníka. Měli ho doprovázet dva kadeti a spojový seržant Redkens.
Když se Swoofon dostal do vzdálenosti dvou světelných hodin, Rhodan vydal rozkaz ke startu.
Na rovníkové straně DRUSUSU se otevřel vstup, pak z něj vylétlo stříbřité těleso a velikou rychlostí mizelo směrem k nejbližší planetě.
Na DRUSUSU začalo dlouhé, nečinné čekání. Pak, o dvě hodiny později, vysílal seržant Redkens: „Agent Kulman se nehlásí! Kde ho máme hledat?"
Rhodan přimhouřil oči a podíval se vedle na Sikermana. Swoofon byla podle všeho mírumilovná, klidná planeta. Na samotné planetě mohlo agenta těžko co ohrožovat, spíše se dostal k nějakým významným důležitým informacím, a proto zavolal.
Ale teď se halil do mlčení, přestože nutně musel zaslechnout výzvu z paluby Gazely.
Tady něco nesedělo...
Rhodan řekl do mikrofonu: „Vysílejte pátrací signály dál, Redkensi! Kulman se musí ohlásit! Za deset minut čekám další hlášení!"
A znovu se čekalo...
Fron Wroma se mezitím sníženou rychlostí blížil k noční straně mlčící planety. Na povrchu viděl jenom málo světel, připomnělo mu to, že Swoonové žili většinou v podzemí. Na povrchu planety měli několik měst jen v rovníkové oblasti. Na Swoofonu totiž neexistovala žádná vegetace.
Redkens neustále vysílal volání pro Kulmana a zůstával přitom stále na příjmu. To by v tom musel být čert, aby ho agent neslyšel.
Ale čert v tom nebyl.
Lhůta deseti minut téměř uplynula, když sebou seržant náhle trhl.
Z reproduktoru vyšlo několik signálů, Redkens nastavil pří-

jem a povrch planety se automaticky přibližoval. Infraobra-zovky zprostředkovávaly pohled na bezútěšnou poušť. Že by Kulman seděl někde tam a čekal na ně?
Asi ano, protože signály sílily.
Přeletěli náhorní vyvýšeninu a zastavili přímo nad vysílačkou. Pokud je šero neklamalo, musel být někde pod nimi v hlubokém, rozeklaném údolí... Zůstávalo záhadou, jak se tam Kulman mohl dostat. Ani Wroma, ani Redkens netušili, že to pro ně zůstane navždy záhadou...
Gazela sklouzla níž a míjela skály dolů ke dnu propasti. Měkce dosedla na břehu úzkého potůčku. O několik metrů dál se proti horám zvedla nezřetelná postava a mávala na ně.
„Jdu k němu sám," řekl Wroma a vypnul pohon. „Vy zůstaňte ve vstupu a mějte pro všechny

případy v ruce paprskomet. Nerad bych, aby nás překvapili. Celá ta věc se mi vůbec nelíbí."
„Ale proč?" divil se spojař a kroutil hlavou. „Naváděcí signál je v pořádku. Všechno souhlasí."
„Já nesu zodpovědnost," ukončil Afričan diskusi a vstal, aby odešel k čekajícímu vstupu. Redkens ho následoval s paprskometem v ruce.
Vstup zaduněl a otevřel se. Poněkud dusivá atmosféra planety Swoofon pronikla do vzduchové komory. Pak se ozvalo zvolání: „Panebože, jak dlouho mě ještě chcete nechat čekat?"
Kulman, mikrooptik jednotky mutantů, vykročil k Wromo-vi a s přimhouřenýma očima na něj čekal ve vstupu. V pozadí postával Redkens, ale ruka se zbraní mu klesla. -
„Muzzeli, pojď!" zvolal Kulman a otočil se.
Wroma spatřil malý stín a vytřeštil na něj oči. Kulmana poznal jednoznačně. O identitě agenta nebylo žádných pochyb. Co však měl znamenat ten stín?
Muzzel - ať už to byl kdo chtěl - poslouchal na slovo. Sotva na něj Kulman zavolal, přiběhl a posadil se u agentovy levé nohy.
11

Wroma slyšel, jak za ním Redkens zaúpěl.
„Lidičky!" zvolal spojař. „To je přece jezevčík!"
Kulman stál dole u rampy.
„Agent Kulman hlásí návrat z akce. Takže vy byste mě chtěli vyzvednout? Smím nastoupit?"
Wroma se předklonil, aby lépe viděl.
„A co vaše vybavení?"
„Vybavení? Jaké vybavení? Mám jen signální vysílačku, jinak nic. A Muzzela, pochopitelně."
Wroma opět pocítil nedůvěru, která ho neopouštěla. Každý agent měl zavazadla, sestávající z důležitých přístrojů a nástrojů. Musel je nosit s sebou a jen v případě nouze je směl zanechat na planetě, kde působil. Ovšem tady to na žádný případ nouze nevypadalo.
Rozhodl se, že další pátrání přenechá odpovědným místům.
„Rychle, pojďte na palubu. Ale to podivné zvíře nechtě tam, kde je."
„Vy myslíte Muzzela? Ne, nenechám ho tady. V žádném případě! To tady zůstanu taky!"
„Jak se vlastně ten jezevčík dostal na Swoofon?" vyzvídal Redkens. Choval se tak, jako by nikdy v životě podobné zvíře neviděl. „To jste si ho sem přivezl?"
„Muzzel je possonkal," vysvětloval agent se samozřejmostí, jako by každý kosmonaut musel vědět, co to je possonkal. Ale Wroma ani Redkens o zvířeti podobného druhu ještě nikdy neslyšeli.
„Cizí zvířata na palubu nesmějí," řekl Wroma už o něco ne-jistěji. „Rhodan by vám o tom mohl vyprávět."
„Tak se vraťte a nechtě mě tady. Nemůžu ho tady nechat, chudinku. Oni by ho zabili."
„Kdo?"
„No přece Skokani! Nejdříve mi darovali pejska a pak se mě pokusili zabít. Já hned věděl, že to jsou piráti. Takže co je? Může Muzzel s námi?"
12
Wroma se podíval na Redkense. Ten pokrčil rameny.
Afričan se rozhodl, že na sebe vezme veškerou zodpovědnost, aniž by požádal DRUSUS o svolení. Co se vlastně mohlo stát, když naloží i to zvíře?
„Dobrá, tak si ho vezměte s sebou. Ale musí být zavřené na DRUSUSU. Kdo ví, jaké tady chytil blechy..."
„Muzzel žádné blechy nemá," rozrušeně protestoval Kulman a raději ještě opatrně dodal: „A i kdyby, tak je můžeme chytit anebo zabít."
„O to se už postará dezinfekční oddělení na DRUSUSU," sliboval Wroma a ustoupil, aby

nechal Kulmana projít.
„Odveďte si toho psa vedle do tlakové komory a zavřete ho tam!" přikázal Wroma svému seržantovi. „Kulmane, postarejte se, aby poslechl!"
Agent pokrčil rameny a sklonil se: „Muzzele! Buď hodný a jdi s támhletím strýčkem, ano? Brzy si tě zase odvedu. Slyšíš? Paniček si pro tebe přijde!"
Wroma potlačil úšklebek. Viděl už hodně bláznů, ale mezi otrlými agenty Země jich bylo jen málo. Redkens se ironicky uklonil a zamával na Muzzela. Chytré zvíře rozumělo pozvání a vstalo. Po zadních vykročilo za Redkensem na chodbu.
Wroma zalapal po dechu.
Ten jezevčík kráčel! Nešel, neťapal, neposkakoval, nýbrž opravdu kráčel!
Kulman si ho pyšně prohlížel.
„Poslouchejte, Kulmane," řekl Afričan, když došli do velí-nu a když zapnul pohon člunu. „Já ničemu nerozumím. Nejdříve vysíláte Tři údery zvonu a pak si přivedete jezevčíčka."
Vznesli se a planeta Swoofon se za nimi ztrácela v hlubinách vesmíru. ^Rhodan se bude divit."
„Rhodan?" podivil se Kulman. „Co po mně chce? Proč si pro mě poslal?"
Wroma znovu zalapal po dechu a zkorigoval kurz. „Proč si pro vás poslal? Vždyť jste ho o to sám požádal!"

13

Kulaman se zahleděl na obrazovku a řekl: „Já že jsem ho sám požádal?" Zavrtěl hlavou. „Někomu z nás dvou tady přeskočilo, hochu! Ještě před dvěma hodinami jsem ani ve snu nepomyslel na to, abych opustil Swoofon. Teprve když jste zahájili pátrání..."
Wroma si uvědomoval, že ho jeho pocit neklamal. Něco tu nesouhlasilo. Nesouhlasilo toho hodně...
DRUSUS stál ještě pořád dvě světelné hodiny od Swoofonu. Rychlým vstupním manévrem vplul do jeho korpusu malý člun. Mezitím se na palubě dozvěděli o Kulmanově novém druhovi. Muzzel se pak musel smířit s tím, že se k němu chovali jako ke zvířeti a poslušně podstoupil dezinfekční sprchu.
Kulman dostal rozkaz podat ihned hlášení Rhodanovi ve ve-línu.
Udělal to se smíšenými pocity. Během zpátečního letu Gazelou měl dost času promluvit si s Wromou a Redkensem. Bylo jim jasné, že v Kulmanově příběhu není něco v pořádku.
Rhodan podal svému agentovi ruku. Kulman ji stiskl a rychle se rozhlížel. Chtěl zjistit, kdo tam kromě něj a Rhodana ještě je. Kromě obvyklé posádky tam byl i šéf jednotky mutantů te-lepat John Marshall.
Pěkné shromáždění, pomyslel si agent. Co po mně můžou chtít? Nedokázal si vzpomenout...
„Vítejte na DRUSUSU, Joste Kulmane," řekl Perry Rhodan a ostře se mikrooptikovi zadíval do očí. „Vyslal jste Tři údery zvonu. To znamená nejvyšší poplach. Okamžitě jsme jednali a vyzvedli si vás. Podejte mi, prosím, hlášení, proč si přejete opustit Swoofon."
Kulman se zhluboka nadechl, aby zaprotestoval, ale pak si uvědomil, že John Marshall čte jeho myšlenky. Byl kontrolován, nemělo význam cokoliv předstírat.

14

„Swoofon je mírumilovná a pracovitá planeta. Obyvatelé Swoonové jsou milé bytosti a nedělali mi vůbec žádné potíže. Žil jsem mezi nimi a měl jsem volný přístup do jejich bytů. Jistě je vám známo, že Swoonové nevyrostou do větší výšky než třicet centimetrů. Podle toho vypadají i jejich stavby. Protože však mají své továrny pod zemí, nebylo možné, abych se na ně podíval."
„Směl bych poprosit o smysl vašeho vyhlášení poplachu?"
Rhodan prozrazoval netrpělivost. Kulmanem to trhlo. Marshall vstal a ostře svého agenta sledoval.
„Já jsem nikdy žádný poplach nevyhlásil," řekl Kulman. „Teprve před několika hodinami

jsem zachytil volání Gazely a byl jsem informován, že mě odveze. Neumím si to vysvětlit. Ten poplach přišel ze Swoofonu?"
Rhodan přimhouřil oči a přikývl.
„Zcela jistě, Kulmane. A vysflal jste to vy! Centrála v Ter-ranii mi to jednoznačně potvrdila. Vůbec není pochyb o tom, že jste vysílal domluvený signál Tři údery zvonu a že jste požádal o to, abychom vás vyzvedli a odvezli. Jestli by tu měl někdo něco vysvětlovat, pak jste to vy, Kulmane."
Marshall vyzvídal v agentových myšlenkách, zatímco Kulman hledal odpověď. Nedokázal si nic podezřelého uvědomit. Kulman podle všeho mluvil pravdu. Nelhal ani slůvkem. Kulman nevyhlásil žádný poplach a ani nežádal, aby ho odvezli ze Swoofonu.
„Možná že to nějak souvisí se zážitkem, který jsem měl krátce předtím, než jsem zachytil volání Gazely," řekl pomalu a váhavě. „Ale nevím..."
„Zážitek?" zpozorněl Rhodan a vyměnil si rychlý pohled s Marshallem. „Povídejte. Každá maličkost může být důležitá."
Kulman se pátravě rozhlížel a byl rád, když mu Rhodan ukázal na křeslo. S úlevou se do něj posadil. Najednou se cítil velmi unavený.
„Pane, nesmíte si myslet, že jsem zbabělec. Testy odvahy
15
jsem udělal na výbornou a kromě toho na Swoofonu není nic, čeho bych se měl bát. Dokonce jsem vycházel dobře i se Skokany a s mnohými z nich jsem si vyměnil různé věci. Tak jsem přišel i k Muzzelovi, mému possonkalovi - ehm, řekněme, jezevčíkovi. Possonkalové žijí na velmi vzdáleném světě v blízkosti Arkonu a platí za velmi inteligentní, užitečná zvířata. Loví hmyz, ale jinak se živí vegetariánsky. Rádi si hrají a brzy se ochočí. Zkrátka jsem byl docela rád, když mi to zvíře dali."
„Kdy to bylo?" zeptal se Rhodan.
„Před dvěma měsíci, pane," odpověděl Kulman po krátkém zaváhání. Rhodan viděl, jak marshall zvedl obočí. „Ano, bylo to před dvěma měsíci. Muzzel mezitím získal veškerou mou lásku a důvěru. Stali jsme se prakticky nerozlučnými."
„Nezachází ta vaše láska ke zvířeti příliš daleko?" ironicky zjišťoval Sikermann. Na pohovce natahoval uši Gucky a strnule na Kulmana zíral. Nikdo nedokázal zjistit, co se agentovi odehrává v hlavě.
„Co máte proti lásce ke zvířatům?" podivoval se Kulman. „Muzzel mi zachránil život, což se o nikom jiném nedá říct. Ani o vás ne, plukovníku."
Sikermannem to trhlo, protože Gucky se zachichotal. My-šob měl vždycky radost, když se o zvířatech mluvilo jako o inteligentních bytostech.
„Proti vaší náklonnosti k Muzzelovi tady nikdo nic nemá," ujišťoval ho Rhodan. „Ale mluvte už konečně o tom zážitku. Možná že se tak přece jen nějak dopátráme, proč jste vyhlašoval poplach."
Kulman nejistě přikývl a pokračoval: „Až do dnešního dne šlo všechno dobře. Na kosmodromu největšího města Swat-ranu denně přistávaly lodě. Už jsem je ani nehlídal, protože to bych taky nemusel dělat nic jiného. Ale pak jsem si všiml korábu, jehož posádka se chovala vysloveně necivilizovaně a nápadně. Hned jsem si říkal, že to budou piráti.
Podezření sílilo. Ti chlapi se chtěli prát a hádat a našli si k
16
tomu mě. Právě jsem ve městě něco nakoupil a chtěl jsem se vrátit do malé vesnice, kde jsem poslední týden bydlel, a ti chlapi se na mě vrhli a provokovali mě. Vsadím se, že to byli Skokani. Divocí, vousatí grázlové s paprskomety u boku. Připadal jsem si jako na Divokém západě před dvěma stoletími.
Přirozeně, že jsem se bránil, ale bylo jich víc. Od Swoonů jsem nemohl čekat žádnou podporu, protože jsou malí a neperou se. Byl jsem tedy odkázán sám na sebe. Jednoho chlapa jsem sice srazil k zemi, ale ty ostatní to ještě víc rozlítilo. Útočili jako na povel.

Rychle jsem zmizel v boční ulici. Jak jistě víte, na Swoofonu vládne gravitace pouhé čtvrtiny jednoho g. To mi pomohlo. Proskákal jsem ulicemi a brzy jsem se ocitl v bezpečí.
Aspoň jsem si to myslel.
Sice jsem dorazil do své malé vesničky, ale Muzzela jsem tam nenašel. Psík beze stopy zmizel. Co jsem měl dělat jiného než ho jít hledat? Někdo ho viděl utíkat k severu.
Zapomněl jsem na piráty ze Swartanu a podnikl delší procházku, která skončila na jedné náhorní plošině. Tam jsem totiž Muzzela našel. Ležel na kameni a spal. Nechal se přitom smažit sluncem. Jakmile jsem se nad ním vztyčil, zamrkal na mě a předstíral, že není nic samozřejmějšího než ležet na poušti a spát.
Pak se to stalo.
Z jasného nebe vyšlehl blesk a rozčísl balvan, který ležel dvacet metrů od nás. Potom přistála malá loď, sotva deset metrů dlouhá a válcovitého tvaru. Vyskočilo z ní pět mužů a rozběhli se ke mně. Hrozivě vztyčené pistole a staromódní nože mi naznačovaly, že od nich nemůžu čekat nic dobrého.
Všechno to bylo nevysvětlitelné, protože se ke mně chovali, jako by si chtěli vyřídit staré účty. Se strašlivým řevem mě přepadli.
A pak, pánové, se do nich pustil Muzzel."
Kulman si chvíli odpočinul od vyprávění a triumfálně se roz-

hlížel. Všichni přítomní byli zvědaví. Proto pokračoval: „Muz-zel se na tu pětici vrhl a tím mi ukázal, co mám dělat, protože upřímně řečeno jsem to už vzdával. Vyrazil jednomu pistoli z ruky, druhého kousl do nohy, dalšího srazil k zemi a čtvrtému se zakousl do zátylku. Já mezitím jednoho vyřídil pěstí. Pátý chlap zahodil pistoli a prchal pryč. Muzzel a já jsme se rozhodli pro stejný způsob odchodu.
Vůbec nevím, co po mně ti chlapi chtěli. Pravděpodobně se to nikdy nedozvím. Jedno je na každý pád jasné. Nebyli příčinou toho, že bych vyhlašoval poplach a že bych požádal o vystřídání."
„Však to taky nikdo netvrdí," řekl Rhodan. „Kromě toho by to nebylo technicky možné. Říkáte, že se přepadení stalo jen pár hodin před přistáním Gazely. Terrania však zachytila vaše nouzové volání už včera. Kde jste včera byl, Kulmane?"
Otázka zněla věcně a vážně.
„Včera jsem byl ve svém domku ve vesnici. Asi dvě stě kilometrů od Swatranu. Swoonové mi tam zařídili byt, v podstatě podle jejich pojmů to bylo skladiště, ale já se tam sotva postavil."
„Vůbec jste nesahal na hypervysílačku?"
„Ne! To bych o tom musel vědět."
„Možná že ano. Možná byste to mohl vědět," upřesnil Rhodan a znovu pohlédl na Marshalla. Potvrdil mu, že Kulman mluví pravdu.
Zatraceně, co na té šílené historce byla vlastně pravda? Kulman přece nemohl mluvit pravdu a lhát zároveň!
Nebo...?
Rhodana něco napadlo, ale prozatím si to nechal pro sebe.
Kulman byl celý popletený. Nervózně si projížděl rukou ve vlasech.
„Ničemu nerozumím, pane. Po přepadení těmi piráty se vracím do vesnice. Muzzel byl lehce raněn a sotva chodil. Vzal jsem ho do náruče a ošetřil ho. To zvíře mi přece zachránilo

život. Chápete už, proč jsem ho tam nechtěl nechat?" Nečekal na odpověď a hned pokračoval: „Pak, asi před čtyřmi nebo pěti hodinami, znovu zabzučel můj přijímač. Nějaký neznámý hlas mi říkal, že si mě odvezou. Přirozeně, že mě to zaskočilo, protože jsem měl pocit, že jsem asi udělal něco špatně, když mě chcete na Swoofonu vystřídat. Ale pak mi bylo řečeno, že jsem to byl já, kdo požadoval vystřídání. Jistě chápete, že mě to trochu zaskočilo."

„My tomu dobře rozumíme, Kulmane, potvrzoval Rhodan. „Však taky tenhle výslech brzy ukončíme. DRUSUS se vrací k Zemi. Tam zevrubně prozkoumáme vaši výpověď a necháme ji analyzovat. Myslím, že nebudete mít žádné problémy. Skutečností však zůstává, že někdo použil vaši vysílačku, aby požádal o vaše vystřídání. A teď pokračujte dál. Ještě několik otázek. Pro koho pracují továrny Swoonů? Kdo jsou jejich hlavní odběratelé?"
Kulman se už nadechoval k odpovědi, když zabzučel inter-kom. Rhodan přepnul na příjem. Na malém monitoru přímo nad pilotní křeslem se objevila tvář spojového důstojníka.
„Prosím, odpusťte, že vás ruším," řekl důstojník, „ale ta věc se mi zdá důležitá. Na jedné neobvyklé hyperfrekvenci zachycujeme signály. Jsou to jednoduché znaky, pane, bez modulací. Zdá se, jako by ta vysílačka chtěla, abychom si ji zaměřili."
„Odkud se to ozývá?" zeptal se Rhodan.
„To jsme nedokázali s jistotou určit, pane. Vysílání .trvalo jen pár vteřin. Jediné, co víme, je, že ta vysílačka není dále než deset kilometrů odtud."
„Deset kilometrů?" podivil se Rhodan. „Promiňte, pánové. Za těchto okolností musíme pana Kulmana prozatím propustit. Všichni jste slyšeli, co se děje, a zdá se, že to bude velmi důležité."
Počítalo se s tím, že se neznámá vysílačka znovu ozve, a proto se na to připravili. Rhodan zatím předal řízení lodi Regi-

naldu Bullovi a přešel do velínu, aby se podíval na zviditelněné údaje.
Spojový důstojník mu předložil záznamy. To, co Rhodan spatřil, byl matematicky téměř přesný záznam neznámého signálu.
„Co si o tom myslíte?" zeptal se důstojníka. „Považujete za možné, že pro tohle najdeme nějaké přirozené vysvětlení?"
Spojař zavrtěl hlavou.
„Ne, pane. Jestli jsem vám dobře rozuměl, máte na mysli hy-persignály, které občas vzniknou vinou kolize kosmických částic?"
„Přesně tak."
„Takový signál by vypadal docela jinak, pane," tvrdil spojař. „V žádném případě by nebyl tak pravidelný jako tenhle. Tohle jsou dvě matematicky dokonalá vlnění, která vyšla pravděpodobně z velmi dobře fungující hypervysílačky."
„Pravděpodobně? Proč ne určitě?"
Spojař se zasmál.
„Ne, přirozeně že ne s jistotou, pane. V takových případech neexistuje žádná jistota. Pravděpodobnost dvou takových naprosto přesných přirozených signálů je velmi mizivá, nicméně je možná."
Rhodan přikývl a zamyšleně hleděl před sebe.
„Nepravidelné intervaly mezi dvěma znaky," ozval se po chvíli. „Nepovažoval byste to za argument pro přirozený vznik signálů?"
„No, já myslím, že záleží na majiteli hypervysílačky, jaké se mu zachce vyslat signály. U automatu by byly pravidelnější, to asi ano."
Rhodan se usmál. „Už to vidím, vy mě prostě nemíníte uklidnit. Mám ještě jeden dotaz - když jste zachycovali ty signály, dělo se v té chvíli něco kolem lodi?"
„Ne, pane. Vůbec nic."
Rhodan se obrátil, že půjde.

„Dobře," řekl na rozloučenou. „Dávejte dál pozor a jakmile by bylo něco nového, hned mi dejte vědět!"
Když odcházel ze spojové centrály, potkal Arkonidana Atla-na. „Aha, jdu pozdě," usmál se Atlan. „Už jsi viděl oscilogra-my?"

Rhodan přikývl.
„Ani tam nemusíš chodit. Dva exaktní signály, podle spojaře z jedné vysílačky."
Atlan se zatvářil nedůvěřivě. „A co si myslíš ty?"
Rhodan pokrčil rameny. „V tomhle případě žádný názor nemám. Spojař své práci rozumí lépe než já, proč bychom tedy měli být chytřejší než on?"
„Chápu!" přikývl Atlan. „Jsi v trapné situaci muže, který má na jedné straně naspěch, a na druhé musí být opatrný. Musíš najít tu správnou směsici spěchu a pečlivosti, že? Zvláštní..."
„Co je zvláštní?" chtěl vědět Rhodan.
„Nic extra. Jenom jsem si říkal, že tento úkol půjde vyřešit jednodušeji, jakmile pro něj najdeme ty správné pojmy."
„Ty jsi filozof, Atlane!" posmíval se Rhodan. „Ale já momentálně nepotřebuju filozofy, nýbrž spíš kriminalisty."
„Óóó... Myslíš, že je to tak vážné?"
Rhodan odpověděl otázkou: „Jak moc myslíš, že mluvím vážně?"
Atlan našpulil rty, jako by chtěl zahvízdat, a pak se trochu pousmál. „Nejdříve bych si nejradši vyslechl tvé mínění."
„No dobrá. Podle mě máme ještě malou naději, že signály vznikly nějakou přirozenou cestou. V blízkosti velké kosmické lodi se to občas stane. Zadruhé - spojaři se nepodařilo žádné přesné zaměření zdroje. Řekl jen, že signál mohl přijít i zdaleka - například ze Swoofonu - a že se nás netýká. Je ale možné, že se spojař mýlí."

„Ale ty nechceš, aby se tví lidé dopouštěli velkých omylů, že?"
Rhodan si námitky nevšímal.
„Zatřetí je tu ještě ta možnost," pokračoval, „že na nás někdo nasadil špióna, který se zdržuje v naší blízkosti a hlásí pozici DRUSUSU. To je samozřejmě nebezpečné a musíme se tomu bránit."
Podíval se na Arkonidana.
„Tohle je můj názor. A teď už mě nenapínej!"
Atlan vypadal velmi pobaveně.
„Já věděl, že si ušetřím spoustu slov, když nechám nejdříve mluvit tebe," řekl. „Sdílím tvůj názor. Velmi malá pravděpodobnost, že by šlo o náhodu, velmi vysoká pravděpodobnost, že máme někde nablízku špióna.
Divím se však, že naše přístroje v blízkosti lodi nic nezamě-řily."
Rhodan se zamračil.
„Taky bych to uměl vysvětlit - ten špión totiž nemusí být v blízkosti lodi, ale přímo na její palubě."
Rozhodli se, že pět hodin počkají na místě. Kdyby se vysílačka do té doby neozvala, padli za oběť nějakému klamu a proti návratu na Zemi by už nemohl nikdo nic namítat.
Bull přihlížel, jak Baldur Sikermann zasouvá do počítače navigační souřadnice a zeptal se: „Máme ještě trochu času, ne?"
„Pár hodin, pane. Riziko skoku je momentálně příliš velké. Pokud je na palubě DRUSUSU vysílačka, která odvysílala naši pozici..."
„Považuju to za náhodu," zdůraznil Bull a klesl do křesla vedle Sikermanna. „Vy ne?"
Než mohl Sikermann odpovědět, někdo křikl a vzal mu slovo. Gucky, který sklouzl z pohovky, oznamoval, že se jde po-

dívat na Muzzela. „Když člověk poslouchá toho Kulmana, pak to vypadá, že Muzzel bude vysloveně vzorem poslušnosti a všech nejlepších vlastností."
„Co máš v úmyslu, Gucky?" chtěl vědět Bull. „Nech toho jezevčíka na pokoji!"
„Byl vydezinfikovanej, takže od něj nemůžu dostat žádný blešky," uklidňoval ho Gucky.

„Možná mě bude potřebovat."
Agent zatím seděl v jídelně. Pod stolem leželo v klubíčku jeho maličké zvíře, které před chvílí tolik vychvaloval. Dva kroky od něj z nicoty materializoval Gucky a klesl zpátky na zadní tlapky. Pozorně si prohlížel spícího jezevčíka.
Opatrně k němu vyslal své myšlenky a snažil se co nejjemněji proniknout do jeho mozku. Kulman tvrdil, že Muzzel není dost inteligentní, aby se dokázal sám vyjadřovat. Neuměl pochopitelně ani mluvit. Ale kdo má minimum inteligence, musí se umět nějak dorozumět.
A Muzzel myslel. Guckyho to nejdříve zaskočilo, protože to byl jezevčík, který snil o vodě a plovoucím planktonu, ale pak si uvědomil, že i mnohem inteligentnější bytosti, například lidé, kolikrát sní o těch nejpodivnějších záležitostech. Vědomí nemá s podvědomím většinou nic společného.
Proč by Muzzel nemohl snít o planktonu?
Jeho myšlenky byly zmatené a neúplné, ale byly to bezesporu myšlenky, o tom se nedalo pochybovat. Gucky se zašklebil a soustředěně si pomyslel: Helou, Muzzele! Já jsem Gucky, tvůj přítel. Nezahrajeme si na schovku?
Nepřišla žádná reakce, která by mu potvrdila, že zvíře přijalo telepatický vzkaz. Ale pak si všiml určitých myšlenkových impulzů...
Byly ještě slabé a ne příliš vyvinuté, ovšem existovaly. Muzzel opravdu uměl myslet.

„Já jsem Gucky," řekl myšob pomalu a zřetelně. „Jsem tvůj přítel, Muzzele. Zahrajeme si na schovávanou?"
Zdálo se mu, jako by Muzzel naslouchal. Jezevčík sklonil hlavu a podíval se na myšoba. V očích měl radostný třpyt. Pak Gucky pocítil v hlavě slabou odpověď:
Ty jsi Gucky a budeme si hrát na schovávanou? Co to je?
Myšob měl ohromnou radost. Dorozuměli se! Našel si nového kamaráda!
„Je to hrozně jednoduchý, Muzzele! Jeden z nás dostane minutu času a příležitost, aby se schoval někde na lodi. Druhej ho pak musí hledat. Pokud ho během deseti minut nenajde, prohrál. Ty sis ještě nikdy v životě nehrál na schovku?"
Ne, ještě nikdy!
„Nejvyšší čas!" ujišťoval ho Gucky. „Je to zábavný. Nebo jsi unavenej?"
Muzzel zívl, protáhl se a vstal. Ťapavě dorazil ke Guckymu a očichával ho.
Ty ale krásně voníš!
Myšob se zarazil, nebyl schopen najít odpověď. Že krásně voněl? Tohle o něm dosud nikdo neřekl!
Kde je Kulman?
Gucky se vzpamatoval.
„Musí každou chvíli přijít, Muzzele. Jeho zpráva byla bohužel přerušená, protože... protože...," přemýšlel, jestli může jezevčíkovi vyprávět, co se stalo. Vlastně mu do toho nic nebylo. „Měl hlad a teď právě jí," pokračoval myšob a byl rád, že Muzzel neumí číst myšlenky. „Ty nechceš nic sníst?"
Vypadalo to, jako by se Muzzel vylekal. Přirozeně že se Gucky mohl také mýlit. Proč by se měl Muzzel při otázce ohledně jídla lekat?
Ale ano, mám hlad, Gucky.
„Tak pojď ke mně, já ti něco obstarám. Máš rád mrkev?"
Mrkev?
Takhle si povídali cestou po lodi a šli jako dva staří přátelé.

Guckyho však napadalo, jestli Muzzela náhodou nebolí nohy, protože nějak zaostával, a proto se zeptal:

„Nemáš problémy s chůzí?"
Proč se ptáš? Mám jen krátké nohy a jsem unavený. Taky mám hlad. Proč mi Kulman nedává nic k jídlu?
„Hned to bude, Muzzele. Kuchyně je dole. Skočíme tam."
Zlatorudé oči Guckyho nového přítele se rozzářily a prozrazovaly nevyslovenou otázku - skočíme?
Gucky se pobaveně zašklebil, přistoupil k Muzzelovi, popadl ho za srst na zátylku á soustředil se na dobře známý cíl.
Jakmile Muzzel opět otevřel oči, zjistil, že je někde jinde. Nemohl tušit, že během tisíciny vteřiny urazil dobrý kilometr a k tomu ještě dematerializoval, ovšem pochopil, že se někam přesunul. Gucky říkat, že budou skákat. Hm...
„Tak jsme tady," radoval se myšob a otevřel dveře. Za těmi se ozvaly typické zvuky kuchyně - cinkání příborů, naběra-ček a nástrojů, pokřikování kuchařů, bzučení velkých grilů a jiné tajuplné zvuky moderní elektronické kuchyně.
„Hej, Fatty!"
Kdesi v oparu vařících se jídel sebou trhla masitá postava, jako by ji zasáhl blesk. Téměř dva metry vysoký, velmi tlustý muž v bílém cupital kuchyní a zastavil se až před svými ná-vštěvníky.
„Ještě není čas na oběd!" oznamoval-mírně vyčítavě. Fatty však nezapomínal, že Gucky ho jednou telekineticky zavřel do lednice, takže se choval velmi zdvořile. „Ale pozor, psi do ku-chyně nesmějí!"
„Muzzel není pes, ale possonkal," poučoval ho Gucky. „Kromě toho nikdo netvrdí, že do ty tvý zasmrádlý kuchyně vůbec chceme lézt!"
Ale voní to tu hezky, pomyslel si Muzzel.
„Zasmrádlá kuchyně?!" zvolal Fatty. „Jestli to řekneš ještě jednou, tak..."
„Tak?" otázal se Gucky.
25

„No nic...," usmál se kuchař. „Něco sis přál?" zeptal se s předstíranou ochotou. „Můžu ti splnit nějaké přání?"
Gucky přikývl a řekl: „Pět kilo čerstvých mrkví, půl kila syrového masa a láhev vody. Ale pospěš si."
Fatty se obrátil a běžel zpět. Už o dvě minuty později donesl žádané věci na tácu.
„Splním ti každé přání, Gucky. Ale stejně, předpis je předpis. Psi nesmějí do..."
„Už jsi to jednou řekl," přerušil ho myšob a obrátil se na Muzzela: „Jdeme, nebo se mu něco stane. V mé kajutě nám bude lip."
Fatty počkal, až oba podivní hosté dematerializují, potom s divokým zaklením zabouchl dveře a vrátil se do kuchyně. Jeho podřízení si to posléze odskákali.
Gucky s Muzzelem se vrhli na kořist, pak ulehli na pohovku a spokojeně usnuli.
Kulmám se mezitím vrátil do kajuty. Postrádal svého malého druha a užuž se po něm chtěl porozhlédnout, když se vyděsil málem k smrti. Přímo před ním totiž zničehonic někdo materializoval.
Byl to Gucky a mračil se.
„Člověče!" vyjel na Kulmana. „Proč budíš telepata? Máš starosti o Muzzela, tak velký starosti, žes mě vzbudil. Pročpak? Muzzel je u mě. Najedli jsme se a teď si chceme trochu od-počinout. Pak si budeme hrát."
„Hrát?" podivil se Kulman. „Jak tomu mám rozumět?"
„Už jsi asi moc velký," poznamenal Gucky a bez dalších řečí zmizel.
Zatímco Perry Rhodan zaujímal stanoviště ve velínu, Atlan se vrátil do kajuty přemýšlet. Dobře věděl, že klidné a soustředěné uvažování dokáže někdy zázraky, s jejichž pomocí se lze

26
dostat různým věcem na kloub. Možná i těm, které se týkaly existence neviditelného nepřítele.
Po další hodině však Arkonidan nabyl dojmu, že mu žádné meditace nebudou nic platné. Neměl se totiž pořádně čeho chytit.
Proto si v duchu říkal, zda by si s tímto problémem neporadil spíše palubní počítač, a protože DRUSUS právě nikam neletěl a jen se volně vznášel vesmírem, počítač byl pro podobné výpočty volný.
Zařídil si tedy přístup a pohodlně se uvelebil v křesle. Otázka, kterou počítači položil, byla složitá. I tak velký stroj jako palubní computer DRUSUSU potřeboval nejméně čtvrt hodiny, aby aktivoval všechny své větve a našel správnou odpověď.
Arkonidan zaklonil hlavu a zíral nahoru ke stropu. Zatímco počítač pracoval, Atlan se uvolnil a přemýšlel. Kromě něj v této velké místnosti nikdo nebyl. Zvuky, které počítač vydával, na něj působily jako hypnotikum. Atlan se ponořil do úvah.
Nevšiml si, že je pozorován. Neviděl upřené oči, které na něj pohlížely z tmavého kouta místnosti.
Uslyšel sice nějaký zvuk, ale když vyskočil z křesla a překvapeně se rozhlížel, zhaslo světlo. Kontrolky počítače sice svítily, ale stačilo to nanejvýš k tomu, aby viděl dlaň, když si ji dal před oči.
Arkonidan měl silný pocit blížící se hrozby. Zadíval se k počítači. Znělo to, jako by se někdo plazil po podlaze, ale než si dokázal vysvětlit, oč jde, spatřil zablesknutí. Tento blesk jako by přicházel z jeho vlastní lebky. Do těla se mu zakousla nesnesitelná bolest a ani ne o vteřinu později upadl do bezvědomí.

27
Přesně v předem stanovenou dobu se DRUSUS rozletěl směrem ke slunci Swaft a vnořil se do hyperprostoru. Neznámá vysílačka se už neozvala. Ve velínu se proto opět mluvilo o možnosti nějaké spontánní reakce částic a o tom, že na palubě DRUSUSU patrně žádná cizí vysílačka nebude.
Když pominula fyzická bolest z rematerializace a na obrazovkách se zjevil nový hvězdný obraz, muži seděli na svých místech a intenzívně přemýšleli, jak zakrýt rozčilení a ne-přeslechnout žádný rozkaz, který by mohl přijít od velitele.
Minuty tiše plynuly.
Bull, který se uvelebil v křesle prvního důstojníka, nakonec nedokázal skrýt netrpělivost.
„Dobrá, takže tohle jsme zvládli. Všechen strach byl zbytečný. To všechno byl planej..."
Zdálo se, jako by interkom čekal na Bullova optimistická slova. Jeho zabzučení ho přerušilo uprostřed věty. Na malém monitoru se objevila tvář spojového důstojníka.
„Zaměřili jsme to, pane!" křičel muž. „Paluba E, druhá sekce, na úrovni hlavní chodby."
Rhodan jednal jako stroj. Jeho pohyby byly stejně rychlé jako přesné. Spojař zmizel z obrazovky a místo něj se na ní zjevil kapitán Farrington.
„Paluba E, druhá sekce, na úrovni hlavní chodby," řekl překvapivě klidně Rhodan. „To je celkem blízko, Farringtone. Nemůže vám utéct."
Rhodan vstal.
„Reginald Bull přebírá velení," prohlásil. „Já se tam zajdu podívat sám."
I velín se nacházel na palubě E. Ke druhé sekci to nebylo dál než tři sta metrů. Pohyblivý pás ho tam dopravil za dvě minuty.
Farrington a jeho lidé už byli na místě činu. Ale stačilo se jim podívat do tváří, aby viděl, že ještě nic nenašli a že vlastně vůbec nevědí, co mají hledat. Farrington podal hlášení.
28
„Uzavřeli jsme chodbu na obou koncích, pane. Neproklouzla by nám ani myš - ale nikoho

jsme nenašli."
Rhodan se i přes vážnost situace usmál.
„To nemusí být živá bytost, může jít jen o nějakou věc!"
„Nenašli jsme ani živou bytost, ani podezřelou věc, pane," odvětil kapitán pohotově. „Prohledali jsme chodbu a přilehlé místnosti. Všechno tu je v naprostém pořádku, i když jsem ještě požádal spojaře, aby to místo lokalizovali přesněji. Znají stanoviště vysílačky na plus minus deset metrů. Nemohlo nám to uniknout, pane."
Rhodan zvedl obočí.
„Ale taky jste nic nenašli. Nechcete tím říct, že tu v tom případě nic nebylo, že ne?"
Farrington se zatvářil nešťastně.
„Zní to neuvěřitelně," přiznával, „ale přesně tohle bych nej-raději tvrdil, pane."
Rhodan mávl rukou.
„Nikdo z nás neví, co je v tomto případě podivné a co není. Ovšem než se vzdáme veškeré naděje, pošlete jednoho ze svých lidí do technické sekce, ať přinese něco, co hodně saje. Nejlépe výkonný vysavač."
„Vy... vysavač, pane?"
„Zcela správně," přikývl Rhodan. „Až ho budete mít, pročešte každičký čtvereční centimetr podlahy, stěn a stropu chodby včetně místností. Vysátý prach pak předejte analytikům, ať si ho pořádně prohlédnou. Dávejte přitom pozor, aby vašim lidem neunikl ani vlásek, ani smítko, jasné?"
Farrington zasalutoval.
„Jasné, pane!"
Důstojník pochopil, oč Rhodanovi jde. Okamžitě vydal rozkaz, aby jeho muži přivezli pět vysavačů.
Když se Rhodan vrátil do velínu, informoval analytickou sekci, jaký úkol ji čeká, a že zhruba za hodinu dostanou od Farringtona první vzorky.
29

Další hodinu pak potřebovali v laboratořích na prověření odevzdaných vzorků prachu. Potom šéf analytiků hlásil: „Našli jsme plastikovou kuličku," oznamoval. „Nula celá dva milimetru v průměru. Umělá, pane."
„Počkejte, jdu za vámi," řekl Rhodan.
Bull znovu převzal velení. Rhodan měl najednou naspěch. Šéf sekce major Hill už na něj čekal a držel v ruce podivný nález.
„Jak jste to našli?" vyhrkl Rhodan.
„Zaprvé je to větší než zrnko prachu, a zadruhé to trochu vyzařuje."
„Vyzařuje?"
Hill přikývl.
„Pokud se tomu dá říkat vyzařování. Musí to v sobě mít malou baterii. Proud energie lze jednoznačně prokázat."
„Dobrá, otevřete to!"
Pomocí mikrotomu - automatického rozřezávacího přístroje - byla miniaturní koule rozdělena na dvě části. Pod mikroskopem bylo vidět, že plastiková koule slouží jako tenký obal, ukrývající mikročipy.
Rhodan ihned poznal, oč jde, ale Hill si lámal hlavu: „K čemu by tohle mohlo být dobré?" zeptal se udiveně.
„To je prosté. Je to vysílačka, která měla ve stanovený čas odesílat signály."
„Ale to přece...," zabručel major a znovu se podíval do mikroskopu. „Někdo ji musel nastavit!"

„Máte úplnou pravdu," uklidňoval ho Rhodan. „Pokud tahle věcička vyvolala oba signály, které jsme zatím zachytili, pak na palubě musí být někdo, kdo vysílačku nastavil podruhé, aby mohla pracovat okamžitě po transici."
„Velmi správně," souhlasil major. „Což znamená, že kromě této mikrovysílačky máme na palubě ještě špióna, který ji nastavuje tak, aby vždy při změně kurzu lodi odvysílala její souřadnice, že ano?"
30

Rhodan se zasmál.
„Jistě, to je opravdu možné, ale neumím si představit, jak to dělá. Pokud je to pravda, pak pracuje natolik opatrně, abychom ho neodhalili."
„Ale...," namítal Hill.
„Má těch vysílaček hodně," odpověděl Rhodan.
Hill se nejdříve nechápavě zadíval na Rhodana, a pak na drobnůstku pod mikroskopem.
„Tahle věcička je určitě hodně drahá," vyhrkl. „Copak si myslíte, že by náš špión mohl být tak bohatě vyzbrojen?"
Rhodan přikývl.
„Ano, to si myslím. Nezapomínejte, že přišel na palubu v oblasti Swoofonu. Pro Swoony nejsou miniatury ničím zvláštním. Na Swoofonu tuhle mikrovysílačku získáte, řekl bych, velmi levně."
„Takže pořád ještě nejsme v bezpečí?" zeptal se ustaraně Hill. „Pokud má opravdu takových vysílaček víc..."
„Jsem přesvědčen, že po další transici bude vysílat znovu," přiznal Rhodan. „Pokud ho nedostaneme nějakým jiným způsobem, budeme muset transitovat tak často, jak jen to půjde, aby vyčerpal zásoby mikrovysílaček. Obávám se jen, že..."
Nedomluvil. Major Hill se tudíž zatím nedozvěděl, čeho se obává. To mu nevadilo. Byl sám natolik zaneprázdněn svými starostmi, že zapomněl salutovat, když Rhodan opouštěl místnost.
Rhodan musel o nálezu mikrovysílačky přemýšlet. Přinejmenším to znamenalo, že do věci budou zapleteni Swoo-nové. Určitě dostali od Arkonidanů nebo Skokanů zakázku na výrobu vysílaček. Pravděpodobně však nevěděli, čemu měly posloužit. A Rhodan tušil, čemu. Měly konečně prozradit pozici Země. Nikdo nevěděl, kolik těch vysílaček bude mít špión u sebe. Navíc loď DRUSUS neměla nekonečně mnoho času k neustálým transicím.
Kdo asi byl tím špiónem?
31
Jediná pravděpodobná odpověď zněla - buď Kulman, nebo jeho pes. Nikdo kromě těch dvou na palubu DRUSUSU od jeho startu ze Země nepřišel.
Rhodan nechtěl uvěřit, že by Kulman tak rychle a zásadně změnil své vnitřní přesvědčení. O charakteru possonkala Muz-zela mu nebylo nic známo. Ale přirozeně že takový posson-kal mohl mikrovysílačky jak ukrýt, tak nastavit. Rhodan chvíli přemýšlel, jak by to vypadalo, kdyby Muzzel byl robot, ale hned tu myšlenku zavrhl. Slyšel Kulmana vyprávět, jak ho possonkal bránil proti pirátům a jak začal krvácet. Kromě toho se Muzzel skamarádil s telepatem Guckym, a ten by snad poznal, že jde o robota a ne o živou bytost.
Rhodan byl jen pár kroků od velínu, když se rozezněly poplašné sirény. Zrychlil a dostal se do velínu ve chvíli, kdy Bull bral do ruky mikrofon palubního rozhlasu, aby vyvolal velitele lodi. Obrátil se, poznal Rhodana, a ruka s mikrofonem mu klesla.
„Našli Allana," vysvětloval Bull bez dlouhých řečí. „V místnosti palubního počítače. V bezvědomí. Pravděpodobně nějaký šok!"
Trvalo půl hodiny, než se Arkonidan probral díky lékům, které mu aplikovali do těla. Už nebylo pochyb, že dostal plný zásah z paralyzátoru. Šoková energie musela být hodně silná.

Bez léků by se podle tvrzení lékařů probral z omráčení až za šest sedm hodin.
Allanovy informace byly sporé. Nic neviděl, jen něco zaslechl. Zvuky, které popisoval, nic nenaznačovaly. Nedalo se podle nich soudit na žádného pachatele.
Rhodan zjislil, že se v lé době nacházelo v blízkosti počíta-če mnoho členů posádky, ale nikdo si nevšiml ničeho podezřelého.
32
To však nic neznamenalo. Jeden z nich mohl klidně byl tím pachalelem.
Mnohem důležilější bylo zjištění, že se v té době neznámý zdržoval stejně jako Atlan u počílače. Určilě tam nepřišel proto, aby zpracoval Allana paralyzátorem. Provedl snad něco s počítačem?
Rhodan proto přikázal inspekci počítače. Odpovědní matematici a programátoři měli zjislil, zda se někdo nepovolaný nepokusil v něčem ovlivnil, či dokonce přeprogramoval počílač, a co v tom případě udělal.
Zalímco probíhala kontrola, Rhodan nezapomínal na plán, který si stanovil jesle před poplachem - bylo nulné prověřil Kulmana.
Rhodan mu přikázal, aby se podrobil psychofyzickému výslechu. Záleželo mu na lom, aby mohl sledoval Kulmanovu reakci.
„Jislě, pane," souhlasil agenl. „Něco lakového jsem slejně čekal. Samozřejmě že jsem prvním podezřelým."
„Jsem rád, že lo berele lak rozumně," přiznal Rhodan. „Dosud vás nikdo nepodezříval... Ale potřebujeme jistotu. S pouhou důvěrou se daleko nedostaneme."
Kulman se usmál.
„Jisléže ne, pane," odpověděl.
Králce nalo bylo oznámeno, co špión hledal u počílače.
Krátce po desáté jej aktivoval kdosi neznámý. To znamenalo zhruba člvrlhodinu před Allanovým příchodem. Allan neznámého zaskočil u příprav, proto ho pachatel zneškodnil a teprve potom se v klidu věnoval své práci - snažil se totiž zjislil a rozluštit pozemský hyperspojový kód.
Většina hyperzpráv byla totiž kódována a Země měla svůj kód. Neznámý jej chtěl poznat, bezesporu proto, aby pak lakovou informaci zproslředkoval svému chlebodárci - pravděpodobně počítačovému Regentovi na Arkonu, protože ten měl největší zájem o zjištění pozice Země.
33
Na jednu otázku však neměli žádnou odpověď. Proč se špión nechoval nenápadněji? Musel přece vědět, že když najdou Atlana omráčeného u počítače, Rhodanovi muži půjdou dál a zjistí, co špión právě v této místnosti pohledával. Že se zjistí, že možná objevil kód Země, a že tento kód tudíž bude okamžitě změněn.
Jaký to tedy mělo smysl?
Křižník DRUSUS ještě pořád stál bez hnutí ve vesmírném prostoru. Vlastně nestál, ale téměř rychlostí světla plul k centru Mléčné dráhy. Ovšem ve srovnání s rychlostmi, které obvykle vyvíjel, v podstatě stál.
Rhodan se dosud neodvážil provést druhý pokus. Vnitřně byl přesvědčen, že by nějaká další minivysílačka okamžitě hlásila změnu pozice. Neznámý příjemce by pak na své mapě zaznamenal třetí bod a tím by začal upřesňovat pravděpodobný cíl letu DRUSUSU.
Musel se usmívat, když na to pomyslel. Skutečné nebezpečí nehrozilo, dokud se nerozhodl, že se jediným skokem nenavrátí k Zemi. Jednou to však bude muset udělat. Ovšem teprve pak, až najdou toho špióna.
Z úvah ho vytrhlo zabzučení interkomu.
Ležel ve své kajutě na pohovce a odpočíval. Kdyby byl At-lan pozornější, mohlo se mu podařit neznámého zajmout. Naklonil se a zmáčkl tlačítko. Na obrazovce se objevila tvář štíhlého, tmavovlasého děvčete.

„Odpusťte mi to vyrušení, pane. Pan Bull mi řekl, kde vás mám hledat..."
„Klidně mluvte, slečno Pérezová." Rosila Pérezová byla kos-mopsycholožka a spolupracovnice psychotýmu. „Co je s Kul-manem? Už jste ho vyšetřili?"
„Proto s vámi chci mluvit, pane. Bohužel ještě nemáme žád-

ný definitivní závěr. Dál se prostě nedostaneme. Kulmanův mozek je zablokován..."
„Zablokován? Jak to?"
„Možná bude nejlepší, když k nám přijdete, pane. Pokusíme se jeho blok prolomit, ale to je vždycky riskantní, vždyť víte."
„Ano, vím," řekl Rhodan. „Nic nepodnikejte, dokud nepřijdu. Za deset minut jsem u vás."
Vypnul zařízení, několik vteřin přemítal a pak zmáčkl tlačítko spojení s Johnem Marshallem.
„Johne, okamžitě pošlete Andrého Noira do psychoodděle-ní. Ať si pospíší. Děkuji."
Teprve pak se vydal na cestu.
Sotva se pozdravil s Rositou Pérezovou, dorazil Noir.
„Volal jste mě, pane?"
„Nevím, jestli vás potřebuji, teprve uvidíme. Mluvte, slečno Pérezová!"
Vstoupili do bíle vykachlíkované místnosti. Přítomní vědci je zdravili s respektem. Na jednom operačním stole ležel Kul-man a nehýbal se. Ani by nemohl, protože byl pevně přikur-tován. Nad hlavou se mu vznášela prapodivná konstrukce, vzdáleně připomínající horské slunce.
„Mluví pořád jenom o tom, co už říkal," začala Pérezová a ukázala na spícího. „Ovšem jsme si jisti, že hypnoblok brání možnosti vyvolávat vzpomínky. Zkrátka ztratil paměť, nebo ještě přesněji - jeho paměť byla nahrazena jinou, umělou pamětí. Takže Kulman lhal a přece říkal pravdu. Proto ho John Marshall nemohl odhalit."
Rhodan přikývl.
„Myslel jsem si to. Ale proč? Máte nějaké vysvětlení?"
„Je to stejně prosté jako děsivé," ozval se vysoký muž v bílém plášti. „Vzali Kulmanovi vzpomínky na pravdu. On vůbec netuší, co se stalo na Swoofonu. Ví jenom to, co mu neznámý vsugeroval. Zda se to stalo mechanickými prostředky

nebo jak, to nevíme, ale zjistíme to. Otázkou však je, zda máme násilím vyvolat Kulmanovo původní vědomí nebo..., hm, zda máme postupovat opatrněji?"
„Mluvte jasně, pane Grothe. Co riskujeme, pokud na něj půjdeme - násilně?"
„Kulmana by to mohlo zabít, pane."
„Takže neriskujte," rozkázal Rhodan. „Ale máme ještě další možnosti." Obrátil se na mutanty.
„Noire, musíte se pokusit proniknout jeho blokem. Pokuste se, ale neubližte mu."
André Noir přikývl. Pochopil. Jako hypnotik dokázal tyhle věci dělat a pronikat jiným lidem do vědomí. Přestal se starat o své okolí a soustředil se. Nikdo ho nerušil. Napjatě ho pozorovali.
Po deseti minutách se uvolnil a obrátil se k Rhodanovi. V očích měl nejen zklamání, ale také podiv.
„Nejde to, pane. Ten jeho blok prostě neprolomím. Hypnotik, který dokázal tohle, je silnější než já. Možná bych to uměl, kdybych dovedl být trpělivější."
„Silnější hypnotik než vy?" podivil se Rhodan. „Je to vůbec možné?"
Noir přikývl.
„Proč by ne, pane? Může jít o uměle stvořeného hypnotizéra, o nějakého robota. Pak je však otázkou, kdo toho robota používá. Někdo mu musel zadat příkaz zablokovat Kulmanovu mysl."
„Měl bych otázku, Noire! Kulman přišel o část svých vzpomínek k určitému datu. Ale po

tomto datu má nové vzpomínky. Pokud na nich staví, může to telepat prokouknout? Jinými slovy - pokud nový Kulman ví, že je tím špiónem, mohl by to Marshallovi nějak zatajit?"
„Ne," odpověděl Noir. „To v žádném případě."
Rhodan si oddechl.
„Takže tedy není špiónem. Víc jsem ani nechtěl vědět. Zkoušejte to dál, Noire. Musíme zjistit, kdo vyvolal poplašné vo-

láni Tři údery zvonu. Možná to byl sám Kulman a někdo mu sebral vzpomínky. Pak ale existoval nějaký pádný důvod, proč Kulman musel zmizet ze Swoofonu! Ten důvod musíme zjistit! Až ho budeme mít, získáme klíč k tajemství, možná dokonce upozornění, kde se na palubě zdržuje ten špión."
Noir naklonil hlavu k rameni.
„Pokud to není Kulman, může to být už jenom jeho pes."
Rhodan se pousmál.
„Muzzel? Ne, to považuji za zcela vyloučené. Muzzel je pořád s Guckym, a věřte, že myšobovi vůbec nic neunikne. Přesto ho však budu varovat, neboť musíme počítat úplně se vším. Koneckonců ten jezevčík nemůže být robot, protože vyzařuje organické myšlenkové impulzy. To žádný robot nedokáže. Jediné, podle čeho lze poznat, že nejde o robota, jsou myšlenkové impulzy. Robotům zcela scházejí. A protože Muzzel není robot, nemůže být ani špiónem. Navíc mu k tomu chybí potřebná inteligence."
„Hm," řekl Noir a znovu se podíval na Kulmana. „Takže já se pokusím, pane, a povím vám, jak budu úspěšný."
„Prosím o to, Noire," přikývl Rhodan a opustil oddělení. Kráčel po chodbě ponořen do úvah a vstoupil do antigravu, který ho vyvezl o několik pater výše. Tam nastoupil na transportní pás a zastavil se až před určitými dveřmi. Vzal za kliku a vstoupil.
Gucky seděl bez hnutí uprostřed kabiny a měl přivřené oči, jako by soustředěně přemýšlel. Přirozeně že o Rhodanovi věděl, a věděl i to, že se Rhodan pokouší proniknout do jeho myšlenek. Ale myšob je zablokoval.
„Co to má znamenat?" zeptal se Rhodan překvapeně. „Kde je Muzzel?" Ale když nedostal odpověď, dodal: „Slyšel jsem, že se z vás stali přátelé. Že je prý někde tady."
Gucky neodpovídal. Jenom ukázal ke stropu a mlčel.
„Medituješ?" zjišťoval Rhodan, ale sklidil jen myšobův posměšný úšklebek. Gucky nechtěl být vyrušován.

„Mluv, nebo uvidíš!" pohrozil Rhodan.
Gucky otevřel jedno oko a vyčítavě na Rhodana pohlédl.
„Neruš! Soustřeďuju se."
„Na co?"
„Na toho zatracenýho possonkala, kterej nemá nic jinýho na práci než mě tahat za nos."
„Nerozumím ti," přiznal Rhodan. „Kde je Muzzel? Nevidím ho. Proč se na něj soustřeďuješ?"
„Hrajeme si na schovávanou," odpověděl vážně Gucky. „Jednou se schová on, podruhé já. Jeden vždycky hledá druhého. Myslel jsem si, jak to pro mě bude jednoduchý, když jsem telepat a teleporter, ale není to pravda! Pokaždý si umí najít mazanej úkryt... A čím dál lepší! Kdybych nezachytil slabý vlny jeho psího mozku, asi bych ho nikdy nenašel."
„Copak si nemůžeš dát pauzu? Měl bych pár otázek."
„Musí to být?" vyhrkl Gucky. „Právě si tak hezky hrajeme, a..."
„Ano, musí. Pověz - jak se s Muzzelem dorozumíváš? Umí snad mluvit?"
„Ne, nemluví. Ale přemýšlí. Čtu jeho myšlenky."
„Jakou řečí se dorozumíváte?"
„Anglicky. Asi se to naučil u Kulmana..."

„Takže ti rozumí, když promluvíš? A pak ti odpovídá myšlenkami? To je zajímavé. Ale nač myslí ten tvůj jezevčí přítel, když je sám? Víš, jak to myslím? Každý přece o něčem neustále uvažuje, i když si to neuvědomuje. Muzzel taky?"
„No..., snad jo," zaváhal Gucky s odpovědí, protože nevěděl přesně, čeho chce Rhodan tou otázkou docílit. „Uvažuje prakticky pořád, i když to není moc zřetelný. Je to slabota, ale myslí mu to."
„Aha," přikývl Rhodan. Takže Muzzel přece jen nebyl robot. „A co si tedy myslí?"
Gucky se zachichotal.
„No, na jezevčíka to jsou pěkný nesmysly. Člověk by čekal,

že bude pořád myslet na králíky nebo na kočky. Na lišky nebo na vysokou zvěř. Nebo na pečený párky. Ale to ne. Ten myslí na jiný věci. Víš na jaký?"
„Odkud to mám vědět?"
„Jo, jasně. Když je sám, myslí pořád na vodu. Plave ve vodě a chytá plankton. Absolutně nechápu proč..."
„Planktonem se živí bytosti, které plavou v moři. Krabi, malé ryby, měkkýši..."
„Ha!" zahalekal Gucky a rozchechtal se. „Takže Muzzel asi dřív chytal kraby a nemůže se zbavit vzpomínek."
Rhodan přikývl, ale nic neříkal. Na čele mu vyvstaly zamyšlené vrásky a oči se mu najednou neobvykle rozšířily.
Gucky se domníval, že je po výslechu. Zavřel oči a vyskočil metr do vzduchu.
„Mám ho!" zapištěl radostně. „Teď jsem ho dostal. Jeho chyba, že pořád na něco vzpomíná. Je na palubě F, přímo nad námi. Ve skladu. Moment, dojdu pro něj."
Gucky okamžitě zmizel, ale hned zase materializoval. Přinesl s sebou Muzzela. Ten se ho pustil, rozběhl se k Rhoda-novi a očichal mu nohy. Pak zvesela zavrtěl oháňkou.
„Má tě rád," oznamoval spokojeně Gucky. „Psi mají výborně vyvinutý cit. Poznají, komu mohou důvěřovat a komu ne. Tebe má každopádně rád."
„To mě těší," přiznal Rhodan a sklonil se. „No, prcku? Líbí se ti u nás? Už ses skamarádil s Guckym?"
Muzzel se na Guckyho zahleděl. Na tři vteřiny byl klid, a pak myšob zvolal: „Cítils to? Má tě rád!"
Rhodan zavrtěl hlavou.
„Vůbec nic jsem necítil. Chceš mi snad tvrdit, že vyslal te-lepatickou zprávu? To bych ji za těchto okolností musel zachytit taky."
Gucky se zatvářil překvapeně.
„Udělal to zřetelně! Že bych mu rozuměl jenom já a nikdo jinej? Mám asi jeho vlnovou délku. To bude tím!"

„Nesmysl! Musí to mít nějaký další důvod. Pokusme se ještě jednou."
Ale druhý ani třetí pokus nepřinesly žádnou změnu. Rhodan sice cítil, jak jezevčík přemýšlí, ale nerozuměl mu. Nebyl však přesvědčen, že má co dělat s robotem, zvlášť když mu Gucky sdělil, co všechno společně snědli.
Kdepak! Myšlenka, že by Muzzel mohl být špión nebo dokonce robot, byla příliš absurdní. Roboti nejedí maso a nepijí vodu.
Zamával na Guckyho a znovu vyšel na chodbu.
Bylo na čase připravit další transici. Protože se muselo počítat s tím, že tajuplný špión ihned po návratu do normálního prostoru odvysílá novou pozici lodi, měl hyperskok vést směrem do centra Mléčné dráhy, na dálku přesně dvou set světelných let.
Kapitán Farrington se se svými padesáti muži zdržoval v blízkosti velínu, aby okamžitě

zakročil, jakmile by dostal zprávu, že špión vysílá. Zároveň byl na DRUSUSU vyhlášen stav nejvyšší pohotovosti. Všichni setrvávali na svých stanovištích a bez zvláštního povolení je nikdo nesměl opustit.
Rhodan dorazil do velínu a kývl na Sikermanna, který zaujal místo vedle Bulla. Oba muži seděli vedle sebe a čekali. Blížila se transice. Jen pár vteřin...
Pak Sikermann pohnul transitní pákou, na monitorech zhasly hvězdy a loď se ve zlomku vteřiny posunula přes dvě stě světelných let.
Ve velínu lodi zavládlo úplné ticho.
Všechno bylo jako poprvé, jenom Bull zůstával klidně sedět v křesle a nejevil ani stopu přílišného optimismu.
Osm minut po transici na lodi zaječel poplach. O půl minuty později bylo známo stanoviště vysílačky. Nacházela se na nejspodnějším patře, v blízkosti severojižní osy lodi.
Za půl hodiny měl major Hill další mikrovysílačku. Navlas se podobala té první.
40
Takže ukořistili druhou vysílačku, ale jinak se nedostali ani o krok dál.
Rhodanova tvář strnula.
„Na jednu možnost jsme přitom ještě nepomysleli," řekl najednou do ticha. Všichni se na něj podívali. „Špión nemusel přijít na palubu teprve v soustavě Swaft. Mohl být na lodi už delší dobu a teprve pak se aktivovat. Kulmanovým příchodem pro něj vyvstala ideální příležitost. Protivník se může domnívat, že se s Kulmanem budeme chtít vrátit domů."
Bull zavrtěl hlavou.
„Ale ty mrňavý vysílačky! Ty přece mohly být vyrobený leda na Swoofonu!"
„No, i kdyby! Swoofon neznáme déle než pár týdnů. Swo-onové však pracují pro Arkonidany a Skokany už několik set let."
Bull přikývl a mlčel. Tento argument byl nevyvratitelný.
Rhodan vstal. „Třetí transice za dvě hodiny. Do té doby musím ještě něco vyřídit. Budu u sebe v kajutě."
Opustil velín, ale nešel do své kajuty, nýbrž za Guckym.
Kosmická kulovitá loď o průměru půldruhého kilometru je světem pro sebe. Kdo se v ní nevyzná, může snadno zabloudit a počítat s tím, že ho najdou až za několik dní. Není třeba dvakrát zdůrazňovat, že taková loď znamenala pro myšoba Guckyho ideální hřiště, protože ten nikdy nezabloudil. Mohl teleportovat od pólu k pólu, jak se mu zachtělo.
Muzzel na tom byl hůř.
Byl na lodi nový a neměl žádné parapsychické vlastnosti. Když na něj přišla řada se schováváním, Gucky ho pustil z kajuty a dal mu férový náskok. Někdy ho i někam teleportoval a vrátil se do kajuty, dokud se Muzzel na novém místě neschoval.
41
Muzzel se však nemusel obávat, že zahyne v odlehlých končinách lodi hladem, protože Gucky ho díky svým parapsychic-kým vlastnostem vždycky našel.
Gucky otevřel dveře a řekl: „Tentokrát ti dávám deset minut, Muzzele! Najdi si bezpečný místo a moc nemysli, abych to hledání neměl tak lehký."
Jezevčík pohnul křivými nožkami, svěsil uši a vyrazil po chodbě jako namydlený blesk. Bez váhání skočil do temného otvoru antigravu a měkce se snášel dolů.
O několik set metrů níž vyskočil na palubu C. Opět se rozběhl. Myslel si, že tak uteče myšobovým telepatickým vlnám. Jak mohl vědět, že ho Gucky vyšťárá stejně spolehlivě na deset metrů, jako na deset tisíc kilometrů?
Zahnul za roh a běžel po úzké chodbě. Bylo mu jedno, kam vede. Jedny z dveří chodby budou jistě otevřené, takže si za ně lehne a pokusí se vůbec na nic nemyslet. Jen ať si ho Gucky hledá.
Příliš pozdě viděl nohy, které se před ním vynořily. Vší silou do nich vrazil a několikrát se

překotil.
Ale i nečekaný chodec vypadal překvapeně. Zapotácel se, zamumlal arkonidskou nadávku a přidržel se stěny. Málem přitom ztratil rovnováhu a zřítil se. Ale překvapivě rychle se vzpamatoval a prokázal duchapřítomnost.
Osamělý chodec Atlan - protože to byl on, se kterým se possonkal srazil - se sklonil, aby se podíval na očividně zraněné zvířátko, ale Muzzel kupodivu už zase stál na svých. Přestože se mu přes záda táhl krvavý šrám, vypadal, že je v pořádku. Jenom ve zlatohnědých očích měl vepsánu mírnou výčitku.
„Omlouvám se, kamaráde," řekl Atlan a jemně pohladil Muzzela po krvavé ráně. Dal si přitom pozor, aby mu jeho krev ulpěla na prstech a aby ji už nesetřel. „Bolí tě to?"
Muzzel tiše zakňučel, jako by chtěl odpovědět. Váhavě zamával oháňkou a očichával Atlanovy nohy.
42
„Co tady děláš?" zeptal se Atlan. „Pořád si ještě hrajete s Guckym na schovávanou?"
Muzzel znovu zakňučel. Zdálo se, že má najednou bolesti. Nebylo divu, protože to musela být velká rána. Jen zázrakem si nezlámal kosti v těle.
Než Atlan uvážil, co má udělat, zjevil se Gucky.
„Proč se musíš motat zrovna na týdle chodbě, Atlane!" vyjel myšob. „Taková velká loď!"
„Byl bys tak hodný a odvedl Muzzela na ošetřovnu?" přerušil ho Nesmrtelný. „Budu ti zavázán. Příště si dám větší pozor."
Kývl na Guckyho a odkráčel. Přitom se měl na pozoru, aby na prstech udržel Muzzelovu krev.
Gucky se za ním díval a mhouřil oči, jak se snažil prolomit Allanův mentální blok. Ale marně. Vzdychl a obrátil se k Muz-zelovi.
„Bolí tě to, prcku? Pojď se mnou, odvedu tě k felčarům. Zdrátujou tě dohromady."
To není nutné, Gucky. Už to vůbec nebolí.
„Neodmlouvej, Muzzele! Obvaz ti neuškodí. Honem, chyť se mě!"
Muzzel znovu zakňoural, ale poslechl. Když oba materializovali na ošetřovně, Dr. Arnulf Skoldson se vyděsil k smrti. „Panebože!" zvolal blonďatý doktor a zachvěl se. Nebyl zvyklý na teleportery a jejich náhlá zjevování.
„Nech pánaboha na pokoji," radil mu myšob a ukázal na Muzzela. „Ten chudáček jezevčíček se málem polámal na kusy. Máte tady nějaký obvazy?"
Skoldson se vzpamatoval z překvapení. Byl velkým milovníkem zvířat a jezevčíky měl zvlášť v oblibě. Sotva spatřil Muzzelovu ránu, začal ho litovat. Obvázal ho, vyšetřil a zjistil, že ho není třeba rentgenovat. Muzzel byl zraněn jenom povrchně.
Celá ta událost nestála za řeč.
43
Atlan však byl jiného názoru.
Sotva Gucky s Muzzelem zmizeli, jeho chování se změnilo. Rozběhl se k antigravu a jel rovnou za majorem Hillem.
Major si všiml krve na Allanových rukou.
„Vy jste se zranil, Atlane? Je to zlé?"
„To sotva," uklidňoval ho Nesmrtelný. „To, co vidíte, není moje krev. Ale rád bych, abyste tu látku analyzoval."
„Látku? Není to krev?"
„Ano, možná je. Přesto bych vás rád poprosil, abyste ji pečlivě analyzoval. Prosím, nemějte mi za zlé, že jsem tak trochu tajnůstkář, ale věřte, že k tomu mám své důvody. Věřte, že to jsou opravdu vážné důvody pro nás všechny. Smím počítat s vaší podporou?"
Major Hill přikývl a uhladil si bílý plášť. „Jistě, udělám, co požadujete," odpověděl.
Analýza vzorků krve měla trvat asi hodinu. Atlan mezitím vyhledal Rhodana a řekl mu, co

udělal.
„Ty Muzzela z něčeho podezříváš, Atlane?" zeptal se Rho-dan.
Arkonidan přikývl.
„Ano," přiznal bez vytáček. „Pořád si myslím, že je to špión. Muzzelovy myšlenky nedokáže nikdo číst."
„Gucky!"
„Je mi záhadou, jakým způsobem je Gucky klamán. Neexistuje robot, který by dokázal vyzařovat myšlenkové impulzy organické živé bytosti. Pokud je Muzzel robot, pak byl zkonstruován podle nějakých nových pravidel. Možná že nám jeho krev něco napoví."
„Každopádně by bylo divné, že krvácí," namítl Rhodan.
Atlan chvíli mlčel a pak řekl: „Znám possonkaly ze své minulosti. Už před deseti tisíci lety patřili mezi nejoblíbenější do-

máčí zvířata Arkonidanů. Staří Arkonidané si je brali s sebou dokonce na koloniální výpravy. Possonkalové chytají hmyz, umějí lovit a dají se snadno vycvičit. Možná že Muzzel podstoupil speciální drezúru."
Rhodan se usmíval.
„Aha, takže to vy jste s sebou přivezli jezevčíky do Atlantidy?"
Náhle se v interkomu ozval major Hill.
„Promiňte, pane, je u vás Atlan?"
„Ano..."
„"Máme výsledky analýzy, pane."
„Mluvte!" vyzval Atlan Hilla.
„Ta červená tekutina, pane," odpověděl major, „je krev. Docela obyčejná krev."
Rhodan se po delším pobytu ve velínu vrátil zpět do své kajuty a sotva vstoupil, ucítil zvláštní zápach. Pokusil se zjistit, odkud přichází, ale nepodařilo se mu to. Hledal deset minut. Zápach mezitím polevil, ale žádný zdroj nebyl k nalezení.
Měl jiné starosti, proto na tuto událost - pokud to vůbec nějaká událost byla - hned zase zapomněl.
Ohledně Muzzela se Atlan mýlil. S Muzzelem bylo všechno v pořádku. Každopádně to tedy nebyl robot. Stroje nekr-vácejí a necítí bolest.
Odešel k interkomu a zavolal velín. Ohlásil se Bull.
„Připravte další transici směrem do centra Mléčné dráhy. Za hodinu."
„Jasně, Perry. Něco novýho?"
„Nic. Neviděls někde Guckyho?"
„Ne, tady není. Proč?"
„Hledám ho. Možná že je ve své kajutě. Za půl hodiny budu u tebe ve velínu."

Gucky byl skutečně ve své kajutě, ovšem sotva Rhodan vstoupil, znovu ucítil ten povědomý zápach. Muzzel seděl v koutě. Měl bolesti.
„Co to tady páchne, Gucky?" zeptal se Rhodan.
„Já nic necítím."
„Ale něco tu páchne! Stejně jako v mé kajutě..." Rhodan se rozhlížel a pak si všiml mřížky vzduchotechniky. Přisunul si židli, postavil se na ni a čichal u mřížky.
Ano, nebylo sporu o tom, že to přichází odtud.
„Tak to vypadá," řekl a slezl ze židle, „jako by někdo do vzduchotechniky naházel odpadky. Myslím, že čistící jednotka dostane práci. Rád bych věděl, kdo je to čuně."
„Já to nebyl!" zaprotestoval Gucky.
„Tvrdí to snad někdo?"
Aniž by čekal na odpověď, Rhodan vyšel z kajuty, jako by zapomněl, co tam chce. Z velínu

pak přikázal kontrolu a vyčištění potrubí vzduchotechniky. Deset minut před transicí se ve velínu ozvala technická stanice: „Příčina zápachu zjištěna, pane."
„Co to bylo?"
„Odpadky, pane."
„Jaký druh odpadků?"
„Zatím nevíme, pane. Nalezený odpad je nedefinovatelný a příšerně smrdí. Jednomu z kadetů se už udělalo zle."
„Vezměte vzorek odpadu a dejte ho vyšetřit. Musíme zjistit, kdo to tam hodil. Máte nějaké podezření?"
„Podle mého názoru, pane, ho tam nikdo nehodil. Leželo to tam takříkajíc hezky rozprostřené."
Rhodan se zarazil.
„Dobrá, postarejte se o analýzu. Major Hill ať mi pak dá vědět." Vypnul spojení a podíval se na Bulla. Reginald se smál. „Co je, Bully?"
46
„Hill bude mít radost. Nejdříve musel prohlížet prach, a teď smradlavý odpadky."
Rhodan mávl rukou.
„Analytici jsou na tyhle věci zvyklí..."
Transice se každou vteřinou blížila. Zbývalo už jen několik minut. Vtom znovu zabzučel videofon. Rhodan se ohlásil. Byl to major Hill.
„Takže? Už jste hotovi?"
Hill přikývl a přejel si hřbetem ruky přes nos. Zatvářil se přitom velmi znechuceně.
„Je to hrozná práce, pane," vysvětloval. „Základní složení je jasné - maso a mrkev. Ale..."
„Mrkev?" přerušil ho Rhodan. „A dál?"
„Celá ta kaše je nasycena jakýmsi fermentem," vysvětloval Hill. „Tento ferment má za úkol směsici co nejrychleji rozložit. Proto ten vražedný zápach. Nejpodivnější na celé věci je, že pozemská chemie takový ferment nezná. Jde o něco cizího."
Rhodan rozvážně přikyvoval.
„To nemusí nic znamenat," vyslovil svou domněnku. „Máme na palubě více bytostí, které nebyly narozeny na Zemi a které něco takového možná produkují."
„Možná ano, pane," přiznal major Hill.
Rhodan se usmál.
„Každopádně ten ferment analyzujte. Možná se vám podaří epochální objev. Děkuji vám."
Obrazovka zhasla. Rhodan opřel hlavu do dlaní a zadíval se před sebe.
„Mrkev...," zamumlal.
„Možná že si vzpomínáš," upozornil ho Atlan. „Myšob žere, pardon, pojídá ze všeho nejradši mrkev, že?"
Rhodan překvapeně vzhlédl.
„No jistě! Vzpomínám si, že kuchyně musí mít kvůli Guc-kymu neustále zásobu čerstvé zeleniny!"
47
„No vida! A tvoje závěry?"
Rhodan přimhouřil oči a zamrkal. Nevypadal nikterak vážně, když odpověděl: „Je to prosté - Gucky snědl příliš mnoho mrkve. Udělalo se mu zle, a protože je ohleduplný, vyprázdnil svůj žaludek mimo veřejné prostory. Je to správný závěr?"
Atlan se srdečně zasmál.
„Přesně. Trefil jsi hřebíček na hlavičku, řekl bych."
Rhodan se obrátil a sáhl pro mikrofon. Hlas mu nezněl nijak vesele, když do palubního rozhlasu řekl: „V trubicích vzduchotechniky byly objeveny odpadky. Je to pochopitelně velmi nehygienické a pro větrací systém nebezpečné. Proto okamžitě hlaste kapitánovi lodi, jestli ve

svých kajutách necítíte zápach. Konec."
Atlan na něj vyčítavě pohlédl: „Pokud to má něco společného s neznámým špiónem, pak jsi ho právě varoval."
„Ty máš ale fantazii, Atlane! Co by mohl mít špión společného s hromadou odpadků?"
Atlan nehnul ani brvou. Dlouho na Rhodana zkoumavě pohlížel, až nakonec řekl: „Dal bych nevímco za to, kdybych věděl, nač právě myslíš."
Plánovaná transice proběhla. O pět minut později byl zachycen další cizí naváděcí signál. Minivysílačka se nijak nelišila od svých předchůdkyň.
Rhodana to nepřekvapovalo. Ale možná že by se dal překvapit ten špión. Rhodan vydal rozkaz k další transici stejným směrem. Měla proběhnout za dvě hodiny. Pak vstal a bez dalšího slůvka vysvětlení odešel ven.
Kráčel ponořen do úvah. Když míjel dveře počítačové registratury, najednou měl dojem, že slyší podezřelé zvuky. Zastavil a rozhlížel se.
48
Vtom ho to udeřilo do očí - vedle registratury se rozblikala poplašná signálka. Na nic nečekal a klepl do tlačítka vedle ní, což vyvolalo hlasité ječeni sirén.
Několik vteřin nato se z reproduktorů ozval Bullův vzrušený hlas: „Poplach v registratuře na palubě E! Kapitáne Farring-tone - podívejte se, co se tam děje!"
Rhodan zůstal stát vedle dveří. Vytí sirén náhle zmlklo a vmžiku se tam objevila skupina mužů s kapitánem Farringto-nem v čele.
Farrington zasalutoval.
„Uzavřete registraturu, kapitáne!" přikázal Rhodan. „Nikdo nesmí dovnitř ani ven!"
Podíval se na hodinky. Bylo 22 hodin 35 minut.
Farrington rozmístil své muže. Už měl na jazyku otázku, zda má dát přinést vysavače, když se na něj Rhodan obrátil ještě jednou: „Pošlu sem pár matematiků, aby prozkoumali defektní agregát... Jak dlouho vám trvalo, než jste sem dorazili, kapitáne? Myslím od chvíle, co vás Bull poslal?"
„Ne déle než půldruhé minuty," tvrdil Farrington. Rhodan přikývl a odešel.
Hlášení matematiků přineslo Jobovu zvěst.
Perry Rhodan svolal všechny své důstojníky.
„Stojíme několik kroků od katastrofy," oznámil bez úvodu. „Naděje, že jí zabráníme, je mizivá. Neznámý špión z registratury ukradl souřadnice Země!"
Odmlčel se, aby prozkoumal účinek svých slov. Viděl, jak se tváře mužů kaboní.
„Musíme počítat s tím, že poloha naší mateřské planety už nebude tajná. Dozví se ji ten, kdo vyslal špióna, pravděpodobně Regent Arkonu. Dovolte mi k tomu říct pár slov.
Jak víte, Neznámému se už podařilo objevit princip šifrování
49
zpráv. Jakmile znal tohle, bylo pro něj hračkou vyčíst ze starých šifrovaných záznamů souřadnice Země. Teď bude potřebovat asi čtyři nebo pět hodin, než své poznatky přemění do potřebné podoby, aby je mohl odvysílat. Tolik času nám tedy zbývá k zabránění katastrofě.
Chápejte, že s jistotou nemůžeme říct nic. Část z vás se proto bude pod vedením Reginalda Bulla snažit vykalkulovat nutná opatření pro případ, že bychom prozrazení Země nemohli zabránit. Od této chvíle máte palubní počítač volně k dispozici.
Vycházejte přitom z předpokladu, že Regent Arkonu nebude naším spojencem od okamžiku, kdy bude znát galaktickou polohu Země. Dal nám sice k dispozici téměř celou svou válečnou flotilu, ovšem asi by tento svůj slib okamžitě zrušil.
Proto připravte plán, ve kterém by se počítalo s Regentovým nepřátelstvím... Ale udělejte to tak, abychom měli nějakou šanci!"
Bull si vyhledal své lidi. Bylo jich celkem patnáct - sedm matematiků, pět důstojníků Akademie a tři počítačoví technici. Skupina opustila velín, aby se neprodleně pustila do práce. Ostatní důstojníci se vrátili na svá stanoviště. Velín zůstal skoro prázdný.

Jedině Arkonidan Atlan neměl nic na práci.
„Pojď se mnou do registratury," vyzval ho Rhodan. „Chci se tam ještě trochu porozhlédnout."
„Zahrát si na detektiva?" usmál se Atlan. „No dobrá, já tedy jdu."
Kapitán Farrington ještě pořád dával vchod do registratury hlídat. Dva matematici se uvnitř věnovali poškozenému agregátu. „Už jste našli závadu?" zeptal se jich Rhodan.
50
„Ano, pane..."
„Bez detailů, prosím. Raději mi povězte, jak k ní došlo."
„Díky neznalosti ovládání," odpověděl jeden z mužů. „Špión musel být začátečníkem. *Zacházel* s agregátem jako s kapesní kalkulačkou. Pravděpodobně mačkal všechny možné knoflíky, a tím pádem došlo ke zkratu cesty informace."
Rhodan přikývl.
„Víte také, kdy k tomu došlo?"
„To víme přesně na vteřinu, pane," odpověděl hrdě matematik. „Stroj to zaregistroval: ve 22:34:14 palubního času."
Rhodan znovu přikývl a odvedl Arkonidana stranou.
„Tohle je nová informace," vysvětloval mu. „Minutu nato jsem vyhlašoval poplach. Přišel jsem z velínu, ale i když jsem nepoužil transportní pás, nepohyboval jsem se zrovna pomalu. Musel bych toho špióna vidět."
„Myslíš? Máš to pořádně spočítané?" zeptal se Atlan.
„Počítal jsem tak přesně, až jsem si jist, že špión musel být ještě v registratuře, když jsem se zastavil u dveří. Slyšel jsem nějaký zvuk... Pak jsem si všiml blikající signálky a vyhlásil poplach. Časově to naprosto sedí. Špión proto registraturu neopustil dveřmi. Musíme najít díru, kterou proklouzl, protože uvnitř už docela určitě není."
Atlan nic nenamítal a pomohl prohledávat místnost. Bylo možné, že si neznámý vetřelec udělal někde ve stěně otvor pomocí dezintegrátoru a že ho po svém odchodu šikovně zamaskoval... Ale nic nenašli.
Až si Rhodan vzpomněl na zapáchající odpadky ve vzduchotechnice a podíval se také na mříž větráku této místnosti. Sotva za ni zabral, vypadla.
„Óóó...!" hlesl Atlan.
Rhodan si lehl na břicho a strčil ruku do šachty. Nic tam však nenašel.
„Myslíš...," zeptal se Atlan, „že utekl tudy?"
51
Rhodan přikývl.
Vrátili se k matematikům u agregátu a Rhodan ukázal na úzkou, bílou stopu na čelní desce agregátu. Matematici se na ni zkoumavě zahleděli.
„To je škrábanec, pane."
„Byl tu i předtím?"
„Ne, pane."
„To mohl udělat ten špión, že?"
„Jistě, pane."
„Ale musel by na to použít mimořádně ostrý a tvrdý nůž," namítl Atlan. „Tahle čelní deska je z metaloplastiku. Jak myslíte, že to provedl?"
Matematici nevěděli.
„Docela jednoduše," usmál se Rhodan. „Vytáhl kapesní nůž a poškrábal desku, aby zanechal stopu. Na Zemi do dělají všichni psychopatičtí pachatelé. Jako by tím říkali - byl jsem tady!"
Podíval se na Arkonidana. Atlan se usmíval.
„Máš pravdu. Přesně tak to muselo být... Takže teď už ho známe, ne?"
N
„Myslím, že ano," odpověděl Rhodan.
„Nač tedy čekáme? Půjdeme ho zatknout!"
Rhodan zavrtěl hlavou.

„Ještě si nejsem úplně jistý. Zpočátku jsem si věřil, ale teď váhám..."
Nikdo nevěděl, kdy dojde k nové transici. Ta plánovaná byla zrušena. Chtěl snad Rhodan špióna znejistit?
Bull byl na cestě do své kajuty, aby si na půl hodinky lehl, když ho něco napadlo. Změnil směr a zdánlivě bezcílně se loudal chodbou, až se zastavil před jedněmi dveřmi a bez zaklepání vstoupil.
52
Gucky tam seděl a už na něj čekal.
„Proč neklepeš? To jsi džentlmen?"
„U tebe se přece klepat nemusí," odpověděl Bull. „Umíš číst myšlenky. Poznáš, kdo za tebou jde. A co se týká dobrých způsobů, ty mě je učit nebudeš. Smrdí to tady jako v chlívě!"
Myšob zvolna vstal.
„No a co, tlouštíku? Tak zaprvý to tady nesmrdí, a i kdyby, je to moje kajuta!"
„Jasně. Pro mě za mě," řekl Bull a rozhlédl se. „Mimochodem, kde je tvůj kámoš Muzzel? Přej sté nerozlučný?"
„Ty žárlíš?" usmál se Gucky škodolibě. „Máš snad proti němu něco?"
„Je toho hodně," přikývl Bull.
„Tak to nechci vědět," skočil mu Gucky do řeči.
„No, nic ve zlým... Mimochodem, ten zápach ve vzduchotechnice způsobila mimo jiný taky mrkev. Věděls to?"
„Cože? Mrkev? A zjistili jste ještě něco jinýho?"
„Rhodan ti to příležitostně poví. Teď je ale na palubě mela, protože špión ukradl souřadnice Země. Ale tys mi pořád ještě neřek, kde je Muzzel?"
„V kuchyni. Měl hlad a chtěl se projít. Proč?"
„Jen tak. Chtěl se projít? Na těch křivejch, krátkejch nožkách?"
Gucky se napřímil.
„Nedovolím ti urážet my přátele! Už ses někdy podíval na sebe do zrcadla, když jsi byl oblečenej jenom do plavek?"
„Ne... ne...," vykoktal Bull.
„Tak to udělej a pak si povíme, kdo má křivý nožky!" zapištěl Gucky, obrátil se na bok a předstíral, že usíná.
Bull pokýval hlavou, obrátil se a spěchal do kuchyně. Tam si podal hlavního kuchaře, ale ten mu odpověděl: „Ne, pane. To bude nějaký omyl. Muzzel tady není. Pro žrádlo mu sem chodí Gucky. Pro maso i zeleninu. Bere dvojité porce," dodal významně.
53
„Možné to je," řekl Atlan Rhodanovi, když se zastavili ve vyhlídkové kopuli DRUSUSU a prohlíželi si nekonečné panorama vesmíru. „I tohle je pochopitelně možné. Musíme počítat se všemi možnostmi."
Rhodan vážně přikývl.
„Dobrá, tak konstatujme - ta věc s ventilací není definitivním důkazem. Někdo, ten špión, možná záměrně vrhá podezření na Guckyho s Muzzelem. Ten škrábanec na čelní desce měl svést naši pozornost na ventilační šachtu a tím na oba nejmenší pasažéry DRUSUSU. Bohužel jsem si s Guckym zatím nemohl promluvit na téma mrkvové kaše. Jsem přesvědčen, že za to mohl on, ale nechtěl se přiznat."
„Hm," udělal Atlan, ale Rhodanova slova nekomentoval.
„Víš co, Arkonidane?" zeptal se Rhodan a ukázal ke hvězdám. „Provedeme další transici, řekněme třeba přímo k Zemi - a špión Arkonu se bude v té chvíli zdržovat v naší bezprostřední blízkosti... Mohl by pak vysílat?"
Atlan přimhouřil oči.
„A jak to chceš udělat?"

„Shromáždíme všechny podezřelé kolem sebe, až se ta tran-sice bude konat. Čas transice nebude předem oznámen, aby špión nemohl nastavit vysílačku. Pokud po transici nezachytíme žádné naváděcí signály, bude to znamenat, že špión sedí s námi. Co ty na to?"
„Měl ses stát detektivem, Rhodane. Souhlasím. Mimochodem, jak to vypadá s Kulmanovým léčením?"
„Musíme být trpěliví, bohužel."
„Dobrá. Mohu tedy vyjádřit svou domněnku ohledně toho, co se stalo?"
Rhodan přikývl.
„Podle mě Kulman na Swoofonu něco objevil. Proto nám poslal poplašnou zprávu. Teprve pak zaútočili zmocněnci Ar-

kónu. Kulman byl zbaven vzpomínek a své vystřídání považoval za rutinní záležitost. Zároveň však nevědomky propašoval na palubu špióna. Cíle akce tím bylo dosaženo a Kulman přitom nemohl nic vyžvanit."
Rhodan pozorně naslouchal.
„Obávám se, že takhle nějak se to stalo. Takže by nás mělo zajímat - proč Kulman vyhlásil poplach? Co na Swoofonu objevil?"
Atlan se chladně pousmál.
„Vždycky hezky jedno po druhém. Nejdříve uskutečníme tvůj plán."
Kontrolní centrála dostala rozkaz k přípravě další transice. Hyperskok byl nastaven na 5.30 hodin palubního času a měl překonat třináct set světelných let směrem k Zemi.
Rosita Pérezová a šéflékař Skoldson byli velmi překvapeni, když se Rhodan objevil v jejich oddělení a přikázal, že se jejich pacient Kulman musí během transice zdržovat ve velínu.
Atlan mezitím sháněl Guckyho a Muzzela.
Tedy, upřímně řečeno, chtěl je sehnat, ale ti dva nebyli k nalezení. Nezbylo nic jiného než oznámit interkomem, že se mají objevit ve velínu.
Čas mezitím neúprosně plynul.
Atlan se do velínu nevracel. Zmizel směrem k analytické laboratoři. Odtud si to namířil na ošetřovnu. Kladl zdánlivě nesmyslné otázky. Odjel do kuchyně a promluvil si s šéfkucha-řem. Nakonec se vrátil do Guckyho kajuty a zdržel se v ní deset minut. Teprve pak se zjevil ve velínu a bez dalších slov se posadil na své místo.
Rhodan na něj pátravě pohlédl, ale nic neřekl.
Ručičky se posunuly na 5.20.
Farrington a jeho muži byli znovu připraveni k vysavačové

akci. Kulman se polohlasně bavil s Bullem. Zajímal ho stav jeho psa. Rhodan se právě podíval na hodinky, když ve velí-nu materializoval Gucky s Muzzelem.
„Hráli jsme si," vysvětloval Gucky a posadil se na širokou oháňku. „Muzzel si musel ještě trochu pohrát na lodi, než se definitivně vrátíme na Zemi."
Atlan zvedl hlavu.
„Ale? Muzzel si chtěl hrát teprve poté, kdy bylo oznámeno, že poletíme k Zemi?"
Gucky překvapeně přikývl.
„Když jste to oznamovali, ještě jsme spali. Právě jsme dojedli..."
„Maso a mrkev, přirozeně."
Gucky znovu přikývl, ale nic neřekl.
Hodiny ukazovaly pět minut do transice.
Atlan přešel dlouhými, pružnými kroky k nejvzdálenějšímu koutu velínu a mávl na Guckyho, aby ho následoval. Myšob jen váhavě uposlechl. Mimo doslech ostatních mu Nesmrtelný něco pošeptal a pak zablokoval svůj mozek natolik, aby ani Rhodan nedokázal jeho myšlenky

číst.
Gucky pohlédl na Kulmana, váhavě přikývl a vrátil se na své místo.
Ještě minuta.
Na palubě DRUSUSU byli v té chvíli jenom čtyři lidé, kteří věděli, že následující skok nepovede k Zemi, nýbrž na opačnou stranu kosmu do jednoho z mnoha hvězdných mračen. Těmito čtyřmi osobami byli Rhodan, Atlan, Bull a Sikermann.
5. 30.
Skok byl jen krátký, ale všichni ve velínu pocítili táhlou bolest z transice, která netrvala déle než tři čtyři minuty. Atlan měl přitom oči dokořán a registroval podivnou skutečnost, která jeho podezření zdánlivě potvrzovala. Kulman si ničeho nevšiml. Dál hladil svého possonkala, jako by na DRUSUSU neexistovaly žádné další problémy.
56
Rhodan se choval zdrženlivě. Každou chvíli se museli ozvat spojaři, zda se špiónovi podařilo odeslat naváděcí signály.
„Gucky," řekl Atlan a znělo to jako domluvený signál, „kde jsi vlastně s Muzzelem byl, než jste sem dorazili?"
„Dole v hangárech. Přesně vzato v hangáru K-37."
Atlan přikývl a čekal.
Gucky zničehonic odcupital ke Kulmanovi, postavil se a napřáhl. Tvrdá rána jeho packy srazila Muzzela z Kulmanova klína na podlahu.
Myšob zaklel: „Ty mizerný psisko!"
Znovu se napřáhl, ale Muzzel se neuvěřitelně vysokým skokem ocitl u stropu velínu. Atlan v té chvíli tasil malý paprskomet a sestřelil ho. Velínem zavál nepříjemný zápach spáleniny.
Ve stejném okamžiku se Gucky ztratil. Udělal přesně to, co po něm Atlan chtěl. Slepě důvěřoval Nesmrtelnému, i když velice nerad. Teď, když viděl tělíčko svého psího přítele tak poničené, nevydržel ten pohled a teleportoval zpátky do své kajuty.
Kulman vytřeštil oči a zíral na Muzzelovy pozůstatky. Něco tiše zakoktal a pak řekl: „Muzzele! Můj milej Muzzele... Atlan tě zabil... Co to tady dělám? Tři údery zvonu! Ano! Země je v nebezpečí! Rhodane! Musím okamžitě mluvit s Rhoda-nem!"
Atlan kývl k Rhodanovi a zasunul zbraň za opasek.
„Vsadím se, že si Kulman začíná vzpomínat. Už víte, proč jste vyhlásil poplach, Kulmane?"
Agent váhavě přikývl.
„Cože..., já jsem to někdy nevěděl? Mimochodem, proč jste zastřelil Muzzela? Co vám udělal?"
Atlan se otočil k Rhodanovi: „Postarej se, aby si Kulman mohl odpočinout. Nejdřív ať se pár hodin prospí." Pak počkal, až Kulmana odvedou, a sklonil se nad possonkalovými pozůstatky: „Škoda všeho, co měl v mozku. Nemyslím, že v jeho
57
těle něco najdeme. Jenom v mozku měl malou kapsli. Myslím, že v ní bylo všechno důležité - v podstatě minirobot. Muzzel nebyl zvíře ani android. Nebo byl obojím zároveň."
Atlan vstal. „Víš, čím se definitivně prozradil, Rhodane?"
„Ne."
„Kdysi dávno jsem lovil za pomoci possonkalů. Umějí bezvadně sledovat stopu. Najdou stopu, i kdyby byla deset dní stará. Umějí prakticky všechno, jenom jedno ne - skákat! Normální possonkal nikdy nevyskočí výš než třicet čísel. Ale tenhle se dal vyprovokovat a skočil až ke stropu. Tak vidíš, i roboti dělají chyby. Třeba i takové, že vyvrhnou nestrávenou potravu do ventilace. To vlastně byla naše první stopa."
V té chvíli se ohlásil Farrington.
„Haló, velíne! Našli jsme mikrovysílačku! Je zneškodněna!"
„Kde byla?" zeptal se Rhodan.
„V hangáru K-37, pane."

Rhodan věděl, že ho čekají dva důležité úkoly. Musel se vrátit na Swoofon a zjistit, kdo poslal Muzzela. Při pitvě ostatků bylo zjištěno, že possonkal měl v břiše sto padesát mikrovysílaček, ovladatelných mozkovou kapsli. Země si nemohla dovolit nevědět, kdo vlastně Swoonům zadává zakázky na mik-rotechniku.
Přitom ho napadlo, že vlastně dosud neslyšel Kulmanovu zprávu. To musel dohnat okamžitě potom, až se vyčerpaný agent prospí.
Druhý úkol spočíval v tom, že bylo nutné Regentovi na Ar-konu připomenout dohodu, kterou uzavřeli. Bez lidí by Arkon nebyl schopen vypořádat se s neviditelným nepřítelem z jiné časové dimenze. Všechny ostatní Regentovy zájmy tudíž musely tomuto hlavnímu úkolu ustoupit.
Kývl na Atlana a pak se obrátil k Sikermannovi.
58
„Naveďte DRUSUS na kurz k soustavě Swaft. Čas transice oznámím, jakmile si poslechnu Kulmanovu zprávu. Do té doby si taky na chvilku zdřímnu. Radím vám, udělejte totéž, pokud zrovna nejste ve službě. Takže brzy na viděnou!"
Bull se za ním díval.
„Vlastně má pravdu," zabručel. „Asi bych si měl jít taky lehnout. Ale půjdu si popovídat s Guckym. Ztratil přítele, potřebuje útěchu."
Už stál u dveří, když za ním Atlan zavolal: „Kdybyste potřeboval útěchu vy, zavolejte mě..."
Bull předstíral, že skryté varování v Allanových slovech neslyší...